

МАГИЯТА

Росен Борисов

©Росен Борисов, автор, 2015 г.

Електронно издателство Е-същност, 2015 г.

Вашата литературна Голгота

СЪДЪРЖАНИЕ

МАГИЯТА	4
ВЕРСИЯ	18
СПАСЕНИЕ И НАКАЗАНИЕ	21
ПРЕДПОЛАГАЕМИ РАЗМИШЛЕНИЯ, НАСТРОЕНИЯ И ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА ЕДИН ПРЕДПОЛАГАЕМ ТВОРЕЦ ОТ КРАЯ ХХ ВЕК. БЪЛГАРИЯ. БАЛКАНИТЕ. ЕВРОПА.	24
ВЕРОЯТНА ИСТОРИЯ	29
ИСТОРИЯ НА ВЕРОЯТНОСТИТЕ	32
БИОГРАФИИ.....	35
СТЕЧЕНИЕ НА ОБСТОЯТЕЛСТВАТА.....	37
РОЗИТЕ	39
БАЛАДА ЗА ЕДИН РИТУАЛ.....	41
ОЧИЛАТА.....	43
(УМЕСТНО) НЕДОРАЗУМЕНИЕ	49
ПЪТУВАНЕТО	53

МАГИЯТА

ДУМИ, ХВАНАТИ ОТ АВТОРА ПО ПЪТЯ КЪМ НЕБИТИЕТО, ЕДНО ДЕНОНОЩИЕ ИЛИ ЕДИН ВЕК И НЕЩО ПРЕДИ ВЪЗНИКВАНЕТО НА ТЕКСТА, КОЙТО СЛЕДВА И ЕСТЕСТВЕНО ПРИКАЧЕНИ КЪМ НЕГО

Почти преписано от Мах и някои други, за да се предназначи за избраници. Произнесени и запазени, думите съществуват, за да служат на някого, без значение в какво ще бъде обвинен. Но те се преписват, не само за рационалност или ирационалност, но и защото не са преведени. обстоятелството, че никой не си е служил с тях преди мен, ми позволява да твърдя, че колкото са преписани, толкова са и мои.

Прощавам на всички,
които мислят,
че си приличаме.

Всеки ден, на път за някъде, ме среща моят
приятел.

В началото на срещата ме пита:

„Как си?“

Или:

„Накъде си тръгнал?“

В края на срещата му отговарям, че облаците
понякога се спущат много ниско над земята.

Той не разбира, че небето си е на мястото, а става
въпрос само за облаците и техните производни.

Обикновено ме събужда страшният телефон. След отчаяна съпротива го вдигам. С кокетност ме осведомяват, че до много до късно спя и между другото, че днес е ден, през който са решили да раздават любов.

После не правя нищо, тоест ям хляб, само хляб, това е достатъчно. Отново телефонът. Разтварям го и ме блъсва смях, който си поглежда, може би, часовника, за да ме запознае, че било четиринайсет часа. Присмива се за някакви жени от снощи и затваря, невъзмутен от моето мълчание.

Не правя нищо. Отново телефонът. Този път е някаква огромна вратовръзка, от която разбирам, че ще ме затрие нейде в пъкала при добрия стар грях, понеже ме чакала да отида на, уточнена за седемнайсет часа среща, пък аз съм си стоял къщи и някакви други неща, които съм правел и че сега, между другото, било двамайсет часа и тя (вратовръзката) гледала информационно предаване, без да съм я интересувал повече.

Не правя нищо, тоест, лягам да спя.

СЪНУВАМ, че

ако

ТЕ-рАСиТЕ

паднат да ходят,

така, както
склонението
на глагола СЪМ
не ходи,
лесно е
да предположим,
как терасите
ходят
с глагола
съм
в себе си
и създават
УСЕЩАНЕ
за височина.
Ако
съм
ЖЕЛАЕ,
НЕминуемо
съзна...ва
скалА,
зад която
ИМА.
Докато
съм
не заОбиколи
борбата,
няма
да знае,
че съществува
сега
ЖЕЛАНИЕ ЗА
ПРЕДИ,
а отвъд –
СМИСЪЛ БЕЗ
СЕГА.
И
СЪМ
размишлява
без обяснение на
сега
и
след обяснение на

отвъд
(когато усПЕЕ да заОБИ(Ч)коли).

Ако
склонението на
глагола СЪМ

ПРАВИ

всичко това

и ако

осъЗНА(Й)ва,

че го прави

ПОСТОЯнно

и наКРА(Й)я –

смях,

то тогава

няма

сМИСЪЛ

от това АКО.

СЛЕДва

Сънувам дни, зацапани с доверие към мен. По-точно, дни, на които не обръщам внимание. Вървя между доверието, притискащо ме от двете страни. По тези улици вървя, по които другите търсят стъпките ми, но откриват само урина. И сякаш съм тръгнал нанякъде. А знам, че всичко ще свърши пред някаква къща, пред която има улица и след която, може би, улицата продължава. С лекота се катеря по къщата, разделяща улицата на две и скоро съм отвъд – по улицата зад къщата. Вървя по двете улици.

Сънувам дни, зацапани с недоверие към същите неща, за които ми се доверяваха преди къщата. И разбирам, че ми се подиграват. Тоест, нито ми се доверяват, нито не ми се доверяват.

Събуждам се.

Битието има своя логика на съществуване по-висша от човешката и тя екзистенцира единствено в съзнанието на битието, но не и в човешкото съзнание. Логиката, която съществува в човешкото съзнание, е вече ново битие. Битието се възприема от сетивата и придобива субективната подредба на съзнанието, в което попада. Съзнанието подрежда предметите в себе си, според своята представа за тях, като този ред на битието е различен от всички останали възможни подредби и от битието, защото не става въпрос за копиране, а за създаване на ново битие. Това са основните положения, от които следва избора на експлоатация на подредения в съзнанието свят. Тоест, се поставя въпросът за избора на

поведение, подаващо вторичното битие извън съзнанието. (Битието, подредено в съзнанието на индивида, приемам за „вторично“, а подрежданото битие – за „реално“.)

Съществува избор за експлоатация на подредения в съзнанието свят като поведение, подаващо вторичното битие извън себе си, без да си поставя за цел да променя и да влиза в противоречие с реалното битие. Точно напротив, това поведение има пълното познание за константността на реалното битие и затова изявява себе си, преди всичко като информация, като алтернатива на реалното битие, като по този начин не го отрича, а само търси възможност за паралелно съществуване с него, без да принася жертви както от себе си, така и от страна на реалното битие. Това поведение сключва договор за съекзистенция между своето вторично и реалното битие. То е достигнало до познанието за безсмислеността да антагонизира допира си с реалното битие и да търси щастие в едно поведение, което да не забелязва предизвикателствата и съществуването на реалното битие¹. Това е познание, обърнато към себе си – познание обект и субект едновременно. Осъзнаването от индивида на своята не същественост и тленност. Поведението на индивида приема алогичността и необяснимостта на реалното битие като нещо естествено и не се старее да си ги обясни. Това е едно възприятие на света, което, преди да достигне до относителното познание и мъдрост за нещата, се лута да обясни всяко обстоятелство, предмет и действие, оказващи се непонятни. Но по пътищата на своите лутания, все някога стига до мъдростта за безсмислието на околния свят. Съзнанието е водено постоянно от желание за нещо и в търсене на нещо и точно в това се състои неговата беда. Беда, която, в крайна сметка, осъзнава себе си и така прераства в познание. Ако не бяхме ръководени от тези свои желания, не бихме могли да се учудваме, не бихме могли да се стъписваме пред непознаваемото. Приемането на необяснимото, на абсурдното като нещо естествено, е доказателство за нашата мъдрост. Този свят може да се обърка дотолкова, че да го признаем за объркан повече отсега, което преди сме смятали за недопустимо. И ние трябва да бъдем готови за всичко.

Човешките стремежи съществуват в едно размесено на каша битие, където логиката е най-малко допустима като състояние на вещите. Проблемът е, че не възприемаме себе си като една от всички тези вещи, като част от разбърканата вселенска каша на хаоса. Ако се осъзнаеш така, би влезнал в сферата на друга логическа подредба на пространството, която засега ти е чужда, необяснима и страховита. Тази чужда за човешкото съзнание логика е максимално статична и значеща единствено себе си. В борбата с извънмерната логика на природата си създаваш илюзия за успех, ако изобщо, с цената на много усилия, постигнеш дори и най-малкото осъществяване, но тези илюзии рухват в момента, в който изведнъж, от мимолетен победител, се окажеш вечен пораженец. Всеки печели нещо, но за кратко, след което, обезателно го губи. Но в подобно незначително съзнание не възниква въпросът, дали е имало смисъл от всичко това, след като си умираш най-случайно, а вещите, с които си се борил, които си печелил и губил, остават след теб, въпреки всичките усилия да ги притежаваш приживе. Ако някой си зададе подобен въпрос, това е вече гаранция за пътя, който води към спокойната мъдрост и познание за съществуването. И, може би, са прави мистиците в твърдението си, че единствено небитието притежава способността да има

¹ Познанието възниква, когато се замислиш за смисъла. Възниква едновременно с избора на поведение, а не е следствие от него. Познанието и поведението съществуват паралелно и съотнасящи се едно към друго. В този смисъл, поведението се оказва познание и обратно. И двете състояния са следствия от въпроса за смисъла. Просто материята на познанието е различна от тази на поведението. – Б.а.

вещите, че то е една от предпоставките за хаоса на природата – небитието като вещ. А може да се твърди също, че съществува една единствена реалност, съумяваща да подреди вещите и тя е именно тази, която ги подрежда за себе си – битието като притежател на вещите. Но аз не бих приел никоя за истинна – това решение никога не е вземано и, може би, никога няма да се вземе, а който е дръзвал да даде точен отговор, винаги се е оказвал залутан в собствените си съмнения.

Воден от желанията и целите си, индивида тръгва по пътеките на лутането. В крайна сметка не успява да осъществи нито желанието си, нито целта си, въпреки положените неимоверни усилия. Но важното в случая е самото желание, подтикващо го към действия. Това желание го отвежда къде ли не и сблъсква движението му с какви ли не движения; създава се впечатление за захвърляността на индивида, за някаква външна сила, ръководеща неговата съдба, но която няма нищо общо нито с обема желание, нито с ценността на целите. И тази сила доказва себе си, именно с невъзможността на индивида да осъществи желанието и целта. Но тя доказва себе си и със странното обстоятелство, че е възможно да изчезне нещо, което, за човешкото съзнание, е нелогично да изчезне, да не подлежи на изчезване. Тук се антагонизират представите на човека за това, което е логично да изчезне и дадеността, че всичко, което съществува, може да изчезне. Представата на индивида не може да допусне изчезването на нещо, което, потенциално, не може да изчезне. Именно поради това и желанието да се намери изчезналото, е така голямо. В този смисъл индивидът иска да убеди себе си, че е невъзможно. Намирането ще бъде за него доказателство, че което не може да изчезне, не може да изчезне. Но той не намира. А много често, по един необясним начин, изчезналото случайно се връща. Всички усилия на индивида да има изчезналото остават напразни и само разколебават неговата психика, създават ненужни травми в една личност, дръзнала да притежава. Така реалното битие доказва своята неприкосновена свобода. Индивидът е тръгнал срещу реалното битие, за да докаже превъзходството на логиката на своето вторично битие. Той е тръгнал със съзнанието, че няма нищо необяснимо за човешката воля и, че човек винаги трябва да доказва това. Така индивидът попада във въртележката на хаоса, в безизходността на абсурдните ситуации. Но... Достига ли индивидът до съзнанието за този хаос, достига ли до поведението, което дава мир на душата и извисява мисълта му до познанието за безсмислието на всяко доказателство, за безсмислието на противостоенето, за безсмислието на въпроса за това, кое е естествено и кое не? Тук ще кажа: не достига. Индивидът не използва ситуациите, в които попада, за да достигне естествено до друга експлоатация на вторичното битие, до друго поведение, което да го направи част от този свят. Индивидът тръгва нанякъде и за нещо, като мисли, че знае накъде и за какво, но с това само предизвиква ирония и съжаление. Той е до голяма степен наивникът, дръзнал да завоюва надхвърлящи го обекти, но в своята наивност не разбира, че по този начин руши устоите на личността, руши равновесието между себе си и всичко наоколо. Индивидът се подлага на влияния в себе си и тръгва, воден от себе си, но накъде: тръгва срещу себе си – битието естествено обръща ситуациите в своя полза. И целият човешки опит на подобно съществуване се оказва неуморно страдание, и най-важното – във вечен стремеж към страдание, но който, както и всичко останало, не се осъзнава. Тази неспособност или нежелание да се осъзнаят явленията, показва абсолютната инатост на вярата в собствената правота, доказва осъзнаването на личността като demiург. Това е индивидът, залутал се в доказателства за своето всезнайство, но оказал се пораженец в начинанията. В известен смисъл, е индивидът-крадец и индивидът-диктатор; неговото поведение представя вторичното битие така, че неминуемо го насочва към реалното битие,

от което иска да открадне нещо за себе си и да обуздае това реално битие, като го превърне в свое притежание, за да властва над него. Това е мания на всеки слаб.

Захвърлен в монотонността на живота, в един момент пред лицето на смъртта, индивидът си задава въпроса: защо?, след което възниква дилемата за намиране начина на съществуване. За да поддържа абсурда, индивидът избира оставането, а не бягството от света, но оставане, достигнало познанието за безсмислеността на борбата вън от себе си. За да постигне това абсурдно познание са необходими три неща: индивид; скала (като метафора за битието); и желание да се преодолее скалата¹. Логично е да предположим, че удрящ постоянно главата си в скалата, в крайна сметка, индивидът се запитва, защо прави всичко това и има ли друг избор на поведение, което да осмисли съществуването? Отговора е: има, а то е именно онова поведение, което осъзнава безсмислената посока на вторичното битие на индивида към твърдостта на скалата, постига познанието, че единствения изход е да приеме неспособността за постигане на желанието, да свикне с болката в главата (а това значи опознаване на тази болка, което опознаване е доказателство за надрастването ѝ и победа над нея), да се осъзнае неизбежността и обречеността на вечното и единствено възможно движение – отиване към скалата, връщане и пак отиване, и т.н.. Осъзнаването на всички тези неща, обуславя тяхното надрастване от индивида, като по този начин той естествено се включва в алогичността и неразгадаемостта на битието, а не като негово противостоене. Индивидът избира борбата на своето желание с пълното съзнание за нейното безсмислие и това го възправя над нея. А това е и отговорът на въпроса: защо? Този въпрос, от който почна всичко. Този въпрос, който си задава толкова пъти. И си отговаря: нямаше смисъл. И си отговаря: имаше смисъл. Пак: защо? Защото си е заслужавало да няма смисъл, като след всичко това разбираш, че мисълта за смъртта те е съпътствала постоянно и навсякъде, разбираш, че този въпрос те прави голям, колкото смъртта и влизаш спокоен в нея.

Посоката на мисленето ми се блъска с недоумение в стената на рационалната естетика. Бих казал, че притежаването на метафизическо устроено съзнание е късмет за неговия носител. Аз имам този късмет и това е причината да благодаря на тези, които оповестиха рационалното мислене за погребано в лоното на историческите лутания на човечеството. Но и след своето погребение тази естетика продължава да влачи осакатения си труп по пътеките на нашите дни – оставям това за сметка на нейната съвест.

Доставя ми огромно удоволствие да открива хаоса на природата. И ако искам да доживея до смъртта си, ако искам живота да ми доставя наслаждение, ако искам да опазя тялото си от всякакъв вид рани, ако наистина искам всичко това, тогава имам само един изход: да съзерцавам природата; да достигна познанието за безсмислието и безсилието да променя и направлявам всичко друго, освен себе си; да осъзная безсмислието и безсилието на желанията и целите. Да имам само едно желание – никаква антиномия извън себе си, и една цел – редукция от себеподобните. Това е достатъчно за вселенското спокойствие на всяка личност и предлага поне относителен шанс да останеш. Нямам юмруци, защото тяхното отправяне към битието ще сгромоляса юмруците на битието върху мен, а тогава вече съм без шанс. Към природата насочвам пръст, който я посочва и нищо повече. Но за редукцията от себеподобните пръсти не помагат, затова за тях и тяхното невежество имам юмруци.

Около себе си и за другите създавам една магия. Имам усещане за правдоподобност и наистина ме мислят за правдоподобен. По начина, по който назовавам нещата около себе

¹ Някои от настоящите разсъждения изхождат от съгласието ми и правилността на подобни постановки във философските и естетически позиции на Камю. – Б.а.

си, естествено, подсъзнателно и неминуемо изграждам относително точна представа за предметите, която подавам отново на самите тях. По този начин, подредбата им в моето съзнание рефлектира в около мен и оставя специфичния си отпечатък. Личната ми подредба влияе на останалите извън нея и налага себе си. Това около... си създава представа за моята оценка и ред, но предполага, че (представата) е за самия мен. Това някои погрешно назовават опознаване на личността. Мисля, че става въпрос за допир, ръководен от моята добра воля*. Предметите заживяват един друг особен живот, създаден от „мен“. Това променя тяхната видимост за около. Около им се учудва. Този особен живот се трансформира в трети, под въздействието на съзнанието извън мен, защото то ги приема частично и прецизно. Но животът си остава все пак особен. Именно тази иманентна особеност оформя в чуждия разсъдък магията. Тя е подадена от моя разсъдък, прераснал в съзнание. Магията първо се структурира в „мен“, изплува от мисълта и „ме“ надраства. Отначало „ме“ обгръща, а след това „аз“ се потапям, ставам част от нея. Не „аз“ я владее (както никога не „съм“ я владял), а тя „мен“. Магията възниква НАДЪЛБОКО в моето подсъзнание и се контролира и развива единствено от него, ИЗВЪН и НЕЗАВИСИМО от моя мозък, чувства, интелект и т.н.. Аз не мога да я обясня, а тя си ме обяснява, защото има нужда от моя език. Езика ѝ позволява да съществува парадоксално далеко и независимо от мен. Единствено езика я обуславя като магия и съществуваща. По-точно: неговите вътрешни спойки на всички равнища.

Нищо друго не е в състояние да създаде особен живот на нещата около, понеже нищо друго не може да достигне до техния смисъл. Стремехът на човека към познанието за смисъла е обречен, най-малко по две причини: смисълът не съществува в битието а е отвъд реалиите, в пространството, от където започват фикцията и ОТВЪДНОТО; разбирам волята като предкултурни изяви и опит на човека, които съществуват независимо и извън него.

От това следва и втората причина – смисълът е по висш от човека. Материята присъства тук, но нейният смисъл е отвъд тленността. Относително неживата материя притежава свойството да кореспондира с небитието и, по този начин, гениално да ОСМИСЛЯ себе си. А това е свръх човешкото тяло: то не може да съществува в двете пространства едновременно. По тази причина, не съумява да обхване предметите в тяхната ЦЯЛОСТ, допира се до една от горните две съставки на цялото, но никога не може да ги обедини. Оттук произлиза неговото безсилие да опознае битието.

Това постига единствено езикът. Езикът на висшето познание, което е достигнало до фикциалността на смъртта¹. То съществува независимо от тялото, и именно затова, и в него се заражда магията, чиято материя е езикът. Езикът на висшето ПОЗНАНИЕ е съдържанието, придобиващо висшето свойство да ПРОНИКНЕ зад осъзнатата смъртност и смърт, да достигне до смисъла: по този начин езикът съществува в двете пространства едновременно – на битието и небитието. Единствено езикът на висшето познание е формата, изграждаща целостта на това около. Магията е нищо друго, освен този език на висшето познание, който обхваща целостта и я подава към външно съзнание, недостигнало до фикциалността на смъртта. Тази магия е родена естествено и предсъзнателно от фикциалността на ЕЗИКА. И като ситуация съществува вън от волята на човека. Магията, в това свое единствено състояние, може да просъществува, само ако не се постареем да я обясним и подчиним на

мисълта и породени от решения действия. От самия език тя не може да бъде разрушена, защото е той. Нейната смърт се обуславя от стремеха на човешкото желание да я обясни и

¹ Тук не разглеждам смъртта, като физическо „скъсване“ с битието, а като действени повторения на битийни ситуации. – Б.а.

направлява. Това е колкото пагубно за магията, толкова и невъзможно, защото този стремеж е насочен да опознае нейните свойства да съществува тук и там, т.е., да познае нещата, които са над него, които са по-висши от едната тленност, които са пред и след културни и възникнали във от човека, и неговите естествени дадености. Това е безсмислено и руши магията, която единствено осмисля съществуването.

Магията се състои, всъщност, от думите. Под магия означавам да ме разберат, да обясня, да докажа, да ме слушат, да тръгнат или не тръгнат с мен, да ме обичат или мразят и т.н.. Всичко това постигам чрез думите. В действието няма познание и то не е сила и талант. Ако искам да спечеля една жена и на челна стойка да се изправя пред нея, не бих бил сигурен в резултата. Единствено чрез езика мога да я убедя в нещо, дори тя да не го разбира, дори и да не го иска. Магията на думите създава в съзнанието й ситуации, които я убеждават, че го разбира, че го иска. Как ще покажа на една жена, че я обичам (дори и да не е вярно), с какво действие е възможно да изразя това, без вероятност от недоразумение (човек винаги тълкува нещата така, както иска да ги тълкува). Не бих могъл или поне е трудно и елементарно. А в езика съществува думата „обичам“, при която не може да възникне недоразумение в тълкуването на информацията – тя носи конкретната информация на своята магия.

Магията се изразява още по-добре в свойството на езика едновременно да изявява и да не изявява себе си, т.е., в неговата полифоничност. Ако в един момент кажа нещо, трябва да знам, че в следващия момент мога да бъда обвинен за думите си, но смисълът на казаното от мен ми позволява да се усъмня в смисъла, изразен първоначално, с което заявявам, че не са ме разбрали правилно, че съм искал да кажа нещо съвсем друго. Така, се намирам във вечния лабиринт от семантични нива на езиковата магия. Докато действието, до голяма степен, е статично изявление на информация – то или значи нещо, или значи нещо друго. Всъщност, магията съществува, поради свойството на езика да създава причинно-следствени връзки, не само да значи, но и да образува логически конструкции, да обяснява, а не да показва.

Но езикът не може да принадлежи на човека. Той е безкраен и го има в пространството, извън рамките на човешката същност. Значи езикът е битие. Или по-точно: допирът на човека с битието. Но езикът е и небитие. Значи и допирът на човека с небитието. Поради това е и висшето познание. Човек може да притежава само малка част от безкрайността на езика, а тази част отговаря на величината на своя носител. Всеки поотделно притежава своята част от езика; всички заети части от езика някъде се пресичат и образуват пространство, което е вечно владение на хората, но винаги остава едно огромно, необитавано пространство от езика, което, във всеки момент, съществува независимо от нас, без значение дали е било притежавано някога от някого. Така че, колкото и да е внушителна магията, създадена от всеки човек, на фона на извечната магия, присъща на езика като цяло, тя е също толкова нищожна, колкото и ние, сравнени с битието. И човешкото познание е именно магията на езика, но която идва, след надрастването на смъртта и така ми позволява да достигна до смисъла. Но и магията, и смисълът си остават човешки.

Все пак казвам:

„Вземи моята усмивка“.
Ти я хващаш
и сгъваш прилежно,
и, с поглед в мен,
я струпваш някъде вътре –

точно там,
където ти казах.
Започваш да я чувстваш
и разбираш полека,
че тя е не толкова малка,
колкото изглежда една усмивка.
Разделяш я на безброй усмивки,
точно както ти казах
и се учудваш на всяка усмивка,
че една е усмивка на жив камък,
че една е усмивка на жива улица,
че една е усмивка на живо цвете,
че една е усмивка на жив поглед,
че една е усмивка на жив дъжд,
че една е усмивка на жив облак,
че една е усмивка на живо слънце,
че една е усмивка на живо небе...
И така,
до безкрая на усмивките
на моята усмивка.
Аз се уморих,
но ти, виждам,
не си уморена
и ще стигнеш до края.
Не ме озадачава учудването ти,
защото не се учудваш
на количеството усмивки
на моята усмивка,
а че съществуват.
Дотук всичко върви,
както мислех, че ще върви
и както ти казах.
Но понеже се уморих,
нека обясня,
как ще стигнеш до края.
Отначало ще бъдеш учудена,
ще разбереш колко много усмивки
могат да съществуват в моята усмивка,
т.е., ще се учудиш на количеството.
После, твоята усмивка
ще се доближи до моята,
но ще си остане твоя.

После, всичко ще протече толкова бързо,
че няма да усетиш,
как ще заживееш в друг свят
и неговото единствено преимущество ще е,
че ще е друг или приблизително мой.
И ще го наречеш любов.
Най-накрая,
но наистина най-накрая,
ще ме познаеш,
че съм ти казал да направиш
всичко така,
защото съм се смъртосал
от многото срещани смърти,
защото съм ходил там,
където никой не отива преди смъртта си,
и най-накрая, защото
съм те познал
и заради това, неутрализирай и надживявай
като възприятие и усещане за истинска смърт.
Да не те смущава,
че другите те възприемат като жена,
а аз като смърт.
Просто остави нещата така.
Смъртта наричаш любов,
но престани с наричанията,
защото ще разрушиш всичко,
което ти наричаш любов,
а аз – смърт.

Виждали някой да се разхожда по покривите.
И разправят, че никога не слизал оттам.
Скачал от покрив на покрив и това било
всичко, което правел. Чувал съм хора да
разказват, че са изтръпвали от ужас, когато
предприемел скок от-до раздалечени
покрива. Но скока винаги успявал с лекота.
Всичко това важало до деня, в който, този
някой, който живее по покривите, завършил
скока си точно по средата на най-
отдалечените един от друг два покрива. Той
останал така, малко по-високо от нивото на
покривите, като някаква бронзова статуетка.
А бизнесмените натрупали състояние от

потока туристи, дошли да се чудят на този
единствен, скачащ по покривите обект.

Гледаш ме, сякаш съм мравка, виновна за смъртта на луната. Може и да е вярно, но какво те интересува луната – тя е нещо по-различно от нас. Когато наистина бях мравка, първо имах желание да разбера, как живеят лунните мравки и дали не са кръстени с някое по-интелигентно име и минало. Но щом имах възможността да се запозная с тях и като разбрах колко си приличаме, псувах към луната и нямах желание повече да стъпя на нея. После, когато, както казват, поумнях и носех славата на умна мравка и когато осъзнах доколко е лошо да има мравки на луната, дето са досущ като мене, да, тогава имах желанието да унищожа и мравките и тяхната проклета луна. Но къде ти да унищожа луната. Накрая вече нямах никакви желаниа. Така че не ме гледай, сякаш съм мравка, която е виновна за смъртта на луната.

Не съм сигурен в това, дето го казваш, т.е., все пак може и да си я убил, в което също не съм сигурен. Убита или не, знам само, че луната се поминала, Бог да я прости. Но тя дали си има бог или вярва в нашия? Че как иначе! Но луната се помина, Бог да я прости и със сигурност е имала сериозни причини за това. Ти беше ли, когато умря предната луна, искам да кажа, когато я погребвахме? Но тогава беше друго, друго беше, тя сама се оказа виновна и той я утрепа, за едното чудо я утрепа. Че като е виновна, как няма да я утрепе. Но сега... що ѝ беше на луната, добре си беше. Та какво да правим? Трябва да разберем какви са ѝ били причините да се помине така скоростижно, а без съмнение, тя е имала сериозни причини за това.

Не ме занимавай с тези неща! Пък и какво те интересува какви причини е имала луната? Нейни си работи. Един ден, когато още имах желание да убивам някого, така се случи, че отидох при 1991. Влизам и гледам го, стои с главата нагоре и викам: „Що стоиш така бе“, а той: „Че що да не стоя така“. После, като се оправи, отиде да пусне радиото и умря. Така стават тези работи. А сега, какви били причините на луната? Сигурно са сериозни, ама като се замислиш, пък и без да се замисляш, те всички причини са сериозни. И въобще, махни се с тези глупости! Отдавна не съм вече мравка и подобни неща не ме интересуват, както не ме интересува и всичко останало. С тези, дето смятат, че си приличаме, постоянно се разминавам по улицата. Именно това едinodeйствие ги кара да мислят така. Но никога няма да разберат, че те сънуват, а аз не, те ходят по улиците, а аз скачам по покривите. Те питат, а аз зная. Те отиват, а аз и се връщам...

Тук прекъсвам текста, наречен „МАГИЯТА“, за да кажа, че той почти свърши. Казвам „почти“, защото към него прилагам като по-конкретни примери, два текста, които могат да се възприемат като неделими части от „МАГИЯТА“, но могат да се мислят и като напълно самостоятелни текстове и напомням, че те представляват по-конкретни примери за „МАГИЯТА“, което вече означава, че, сами по себе си, са реалната магия като текстова ситуация.

ПЪРВИ КОНКРЕТЕН ПРИМЕР:

ПОСЛЕДНИЯТ
стих се отнася само за мен

Всичко е думи,
подредени
по някакъв начин.

Пример: „Виж колко е синьо небето“.

Насилвам глагола,
но само и много пръст,
сякаш съм ковчег,
не – в.
Наоколо - хора,
примесени с пръстта на каша.
Но все пак хората
са по-важният и количествен
елемент
(или обратно),
който се мисли
за жив
(или обратно).

ВТОРИ КОНКРЕТЕН ПРИМЕР:

ВНУШЕНИЯ

Първо ще опиша мястото. Една улица тръгва отнякъде, продължава и свършва някъде. Втора улица тръгва отнякъде, продължава и свършва там, където и първата. Трета улица тръгва отнякъде, продължава и свършва там, където и първата. И т.н., и т.н., т.е., аз стоя точно на мястото, където свършват всички улици. Или, казано по-оптимистично – в съединението на всички улици. Може би, от само себе си, се разбира, че съм на най-обикновено кръстовище (например, кръгово) от три или четири улици, а това, за всичките, е само моя измислица.

Някои ще си помислят, че съм тук, не без сериозна причина. Че, може би, е разрушен митът около някоя красива жена, а може да е заради упражнен върху мен пладнешки обир или пък внезапна вест за някакво метафорично наследство... Но, който си мисли така, със сигурност бърка. И се оформя мнението, че стоя на някакво място, без някаква причина. Или, просташки казано, приличам на мачта, която не си задава въпроса за липсата под нея на вода, а просто стърчи, без да си задава въпроси.

Точно по това време, погледа ми се надига и се допира до крушката. Тя е от онези крушки, на които е оказано задължението да издигат железния си крак високо, над главите на хората, да не мърдат от мястото си и понякога да светят. А тази свети, но така, че или не забелязва, или се прави, че не забелязва моя поглед. Насилвам се да вложа нещо в него. Желанието излиза от зениците и се насочва бавно по струната на опънатия поглед, и постепенно придобива формата на мисъл (вижда), но продължава нагоре. От обратната връзка се превръща в съзнание (вижда и отива до), което потегля отново нагоре по опънатия поглед. Накрая съзнанието се оформя като познание (вижда, отива до и пипа), като отново потегля нагоре по опънатия поглед. Но, съвсем накрая, познанието също вегетира или показва себе си – в словото „крушка“. А всичко това се оказва безсмислено – крушката не променя отношението си спрямо мен, но продължава да свети, така, сякаш не забелязва или се прави, че не забелязва моя поглед.

Това се случва точно по времето, когато погледа ми се надигна и се допря до крушката. Но по-късно с нея стана нещо, което трябва да приемем за почти естествено. Там горе, в лоното на светлинното си присъствие, тя почна да се променя. Оттичаше се надолу, изтегляше се нагоре, посягаше настрани: приличаше на огромно светещо яйце, в което зародиша

предрича края на черупката. И както се случва с всички яйца, времето на съзряване привърши и черупката се разчупи, т.е., повече приличаше на разливане, защото черупката не се разпадна, а остана като покритие или кожа, на това, което излезе, т.е., повече приличаше на превръщане от нея в едно малко светещо човече. То стъпи смело накрая на погледа ми и тръгна надолу. Тъй като малкото светещо човече се оказваше края на погледа, всяка негова крачка към очите скъсяваше дължината му и той ставаше точно толкова дълъг, колкото се скъсяваше разстоянието между очите и малкото светещо човече. Скоро стигна до зениците, като по този начин върна погледа отново в тях. Спря се пред очите и без нито да почука, нито да попита, без дори да отвори, пристъпи и влезе на площада точно под хотела на моите сетива, на входа на който пишеше: „Влизането на външни лица е строго задължително“. На рецепцията поиска ключовете, а аз му дадох подробна информация за разположението на хотелските стаи. За кратко малкото светещо човече се почуди, че няма асансьор и тръгна нагоре към първия етаж, докдето водеха 33 стъпала. Когато малкото светещо човече стигна до площадката на първия етаж, отключи единствената врата, на която пишеше: „ЧУВСТВА“ и се скри в единствената стая на тази единствена врата, на която пишеше А то изглежда не бързаше, защото преспа непробудно в тази стая около 1220 години. Като се събуди и добре, че се събуди, излезе и безсрамно остави вратата, на която пишеше: „ЧУВСТВА“, отключена и тръгна нагоре към втория етаж, оказал се не съвсем лесно достижим, понеже до него водеха около 334 стъпала. Но малкото светещо човече бе издръжливо и все някога стигна до площадката на втория етаж, отключи единствената врата, на която пишеше: „ЖЕЛАНИЯ“ и се скри в единствената стая на тази единствена врата, на която пишеше А то изглежда не бързаше, защото преспа непробудно в тази стая около 1454 години. Като се събуди и добре, че се събуди, защото можеше и да не се събуди, излезе и безсрамно остави вратата, на която пишеше: „ЖЕЛАНИЯ“, отключена и тръгна нагоре към третия етаж, оказал се не съвсем лесно достижим, понеже до него водеха около 207 стъпала. Но малкото светещо човече бе издръжливо и все някога стигна до площадката на третия етаж, отключи вратата, на която пишеше: „ВЯРА“ и се скри в единствената стая на вратата, на която пишеше А то изглежда не бързаше, защото преспа непробудно в тази стая около 1661 години. Като се събуди и добре, че се събуди, защото можеше и да не се събуди, излезе и безсрамно остави вратата, на която пишеше: „ВЯРА“, отворена и отключи втората врата, намираща се на площадката на третия етаж и влезе на площада точно под хотела на моя мозък, на входа, на който пишеше: „Влизането на външни лица е строго задължително“. На рецепцията поиска ключовете, а аз му дадох подробна информация за разположението на хотелските стаи. За кратко малкото светещо човече се почуди, че няма асансьор и тръгна нагоре към първия етаж, оказал се не съвсем лесно достижим, понеже до него водеха около 163 стъпала. Но малкото светещо човече бе издръжливо и все някога стигна до площадката на първия етаж, отключи единствената врата, на която пишеше: „МИСЪЛ“, и се скри в единствената стая на тази единствена врата, на която пишеше А то изглежда не бързаше, защото преспа непробудно в тази стая около 1824 години. Като се събуди и добре, че се събуди, защото можеше и да не се събуди, излезе и безсрамно остави вратата, на която пишеше: „МИСЪЛ“, отключена и тръгна нагоре към втория етаж, оказал се не съвсем лесно достижим, понеже до него водеха около 83 стъпала. Но малкото светещо човече бе издръжливо и все някога стигна до площадката на втория етаж, отключи единствената врата, на която пишеше: „СЪЗНАНИЕ“ и се скри в единствената стая на тази единствена врата, на която пишеше А изглежда не бързаше, защото преспа непробудно в тази стая около 1907 години. Като се събуди и добре, че се събуди, защото можеше и да не се събуди, излезе и безсрамно остави вратата, на която пишеше: „СЪЗНАНИЕ“, отключена и тръгна нагоре към третия етаж, оказал се не съвсем лесно достижим, понеже до него водеха около 85 стъпала. Но малкото светещо човече бе

издръжливо и все някога стигна до площадката на третия етаж, отключи единствената врата, на която пишеше: „ПОЗНАНИЕ“ и се скри в единствената стая на тази единствена врата, на която пишеше А то изглежда не бързаше, защото преспа непробудно в тази стая около 1992 години. Като се събуди и добре, че се събуди, защото можеше и да не се събуди, излезе и безсрамно остави вратата, на която пишеше: „ПОЗНАНИЕ“, отключена и не отключи втората врата, тъй като на площадката на третия етаж нямаше такава. Вместо врата, там се намираше моята уста и аз казах: „КРУШКА“. Думата се проточи, заприлича на разпъната дъвка, залепнала някъде нагоре в тъмното. Малкото светещо човече се показа от устата ми и пристъпи по началото на дъвката. Започна бавно да се изкачва нагоре по лепкавата нишка и при всяка крачка, по малките му светли ходила, се наслояваше все повече и повече бяла кал. Когато стигна края на думата, малкото светещо човече се обърна и бавно започна да изтегля нишката на дъвката, като я увиваше около тялото си. А дъвката на моята дума все повече и повече изтъняваше и малкото светещо човече все повече и повече намотаваше нишката около тялото си. Накрая дъвката се скъса някъде по средата, а малкото светещо човече беше заприличало на една малка, светеща дъвка.

Прибрах в устата своя край от скъсаната дъвка. И точно по това време погледа ми се надига и допира до малка светеща дъвка, която някога беше крушка.

[Към Начало](#)

ВЕРСИЯ

(или изкуството – само като препятствие и доказателство по неотклонния път към абсурдното)

Някъде съществува огромно помещение, където никой не е влизал и никой не може да влезе. Но странно е, че в паметта на хората няма и следа от показателен факт за създаването на това странно помещение. Хиляди смелчаци са се опитвали и опитват да проникнат зад стените му, хиляди велики учени са се опитвали и опитват да разгадаят тайната с мисълта си, но винаги безуспешно. Създадени са безброй много хипотези около тази загадка, но никой, все още, не знае със сигурност нищо.

Сега ще се спра по-подробно на описанието на помещението, според хипотезите на някои учени. Това е стая, зала, салон или пространство, в което, ако някой погледне отвътре, ще схване дължина 3000, ширина – може би 2, а може би и 10 метра и височина 2.00 – 1.30 метра. Липсата на врата и прозорци не е най-странното в неестествеността на тази стая, зала, салон или пространство. Великите изследователи на необетованата от никого територия извеждат хипотезата (поне най-правдоподобната от всички), че отвътре (а отвън не е важно) двете къси и едната дълги стени са нищо повече от две къси и една дълга стени, боядисани плътно и неотклонно с някаква боя – според тях, бяла. Забележителна е другата страна. От пода до тавана и от едната къса, до другата къса стени, тя представлява обикновен аквариум – цялостен и огромен. Също така според изследователите, обитателите на този аквариум-стена са от най-различни видове риби, костенурки, змии, водорасли, пясък, скални отломъци и т.н.. Интересно е тяхното предположение, че зад дебелия стъкла на аквариума-стена се помещават, както всички видове водни обитатели, познати днес на земята, така и отдавна изчезнали... и дори бъдещи екземпляри. Но откъде ли прониква светлина в това пространство, защото, според изследователите, вътре е светло като ден?

Оттук нататък оставям Безсмислието да борави с историята, която следва.

Безсмислието създава някаква жена или девойка, в центъра на това пространство, обърната с лице към аквариума-стена. Прави впечатление, че тя напълно отговаря на идеалите на всички епохи за съвършенството на красотата. Ако поетите, художниците, мислителите, религиите и т.н., от началото на света, до наши дни, се надигнат от небитието, в един глас ще измъдруват, че това е съвършенството, към което се е стремил света. После ще въздъхнат облекчени, че са съзрели различията на всички философии и не философии в едно единно цяло и ще поведат душите си отново в небитието, удовлетворени и успокоени от победата над света. Наистина, Безсмислието създаде, под формата на жена, еднообразието на многообразните форми и идеи. И това еднообразие или многообразие може да се нарече само съвършенство на небитието.

Докато ви занимавах с неспособността на моето възхищение, в пространството се разнесоха звуци, които гарантирам, никой от нас не е дочувал на тази грешна земя. Това бяха звуци, подобни на музика, но сякаш музика, конструирана от море, звезди, пространство, светлина, синьо и една свръхчовешка воля за щастие. Тази висша музика изтичаше, откъде другаде, ако не от жената, изправена и висока като старинна статуя, пред аквариума-стена. Полека, много бавно жената започна да плува по плавните вълни на музиката си. Формите на тялото се съживиха от привидното вцепенение и придобиха смисъла на своето съвършенство. По достигащата до Венериното хълмче бяла илюзия на дреха, преминаха и заиграха тръпките на младата фигура. Босите пръсти на краката се отделяха плавно от пода и бавно се спускаха, за да докоснат отново своето отделяне.

В ритмичното си движение нагоре, ръцете отметнаха светло въздушната коса и музикално завличаха бялата илюзия, там, където тя едва не скриваше раменете. Когато елегантните движения на музиката приплъзнаха илюзията под овалните форми на гърдите, изведнъж зазвучаха нови нюанси в музикалната структура. Едва сега стана почти ясно, че това е някакво подводно течение в музикалния океан, което е една от съставките, придаващи свръхестественост на плавната музика. Свръхестественият нюанс се понесе като лек мирис от леката игра на гърдите. Те ту се издигаха нагоре и следваха илюзията, че се откъсват от тялото, ту се спускаха като вятър, рушащ основите на ледени блокове. Гърдите се отклоняваха наляво и надясно от музиката и рисуваха свои собствени форми, и макар парадоксално, се открояваха като идеална съставка от целостта на композицията. Когато бялата илюзия, от тялото, се свлече на пода като ненужна вещ, се разнесоха безбройните нюанси на музикалната аранжировка, която едва-едва загатваше тайните на своята красота, но накрая ги разплеска на преден план, а ритмичната цялост отдръпна видимата красота на заден.

Точно щом Безсмислието реши да създава представа за всеки отделен нюанс, както направи това с музикалните гърди, всичко изведнъж секна. И музиката, и нейните нюанси се разпиляха в пространството. Не самата жена, не дори и тялото ѝ, а нещо от нея се спусна стремглаво към аквариума-стена, с трясък проникна в стъклото и продължи отново и отново да нанася разрушителни удари по цялата продължителност на огромния аквариум-стена. Това от жената, което рушеше целостта на стъклото, бе странно, разярено, малко човече. То се бе превърнало във вихър и никой не можеше да укроти разрушителната му сила. Цялото беше обляно в кръв. Тялото му се раздираше на още по-дребни от него парчета, а раните, сякаш не му правеха впечатление. Малкото човече така се бе развихрило, че не се знае как щеше да свърши всичко, ако Безсмислието не го върна в тялото на жената и не отведе самата нея извън това пространство и извън себе си.

Но Безсмислието не счете за нужно да възстанови изпочупения аквариум-стена. От големите процепи на дебелия стъкло течеше водата, понесла в себе си целия съществуващ свят. И полека, много бавно стаята, залата, салона или просто пространството започна да се пълни с вода, понесла в себе си този свят.

Безсмислието, необезпокоявано от нищо, създава в центъра на пространството една друга жена, обърната с лице към пробития аквариум-стена. Без да се двоуми много, под музиката на изтичащата от аквариума-стена вода, жената започна да съблича страстното си тяло. Нивото на изтеклата вода бе достигнало до коленете, но на нея не ѝ правеше впечатление мазният допир на водните обитатели. Жената танцуваше под аранжирката на водата, а гърдите ѝ, в своите неистови отскоци, рисуваха хиляди очи на несъществуващи мъже, които, ако притежаваха ръце, щяха много естествено да изстискат пламенността на тези пламнали гърди. Бедрата и задника се разтваряха конвулсивно и разпиляваха около себе си мазния мирис на женското тяло. В цялата тази игра присъстваше налудничавия порив на притежанието. Присъстваше единствено самото тяло. Когато водата достигна нивото на чатала ѝ, водните обитатели започнаха да проникват в нея. И тогава усмивката на лицето придоби сладострастна, изкривена форма. Очите се притвориха, а скулите пламнаха от страстно блаженство.

Едва щом водата достигна нивото на раменете, Безсмислието възстанови разгромения аквариум-стена, но в него вече бе останало малко количество вода, а обитателите му, до един се бяха пренесли в пространството и в жената. Тя продължи да танцува с тяло във водата и от движенията около нея се разливаха леки вълнички, които скоро придобиваха гладката повърхност на околната вода.

МАГИЯТА Росен Борисов

Така остана жената – с изкривено от сладострастие лице, с тяло, покрито до раменете с вода и с водни обитатели, непрестанно проникващи в нея. Безсмислието също остана там, увиснало над водата, за да следи за съвършенството на този свят.

[Към Начало](#)

СПАСЕНИЕ И НАКАЗАНИЕ

Бях разрушил всички връзки с хората и не ми правеше впечатление, че ме обвиняват за това. Отказах се да летя, защото, след много опити, разбрах, че е невъзможно. Осъзнах, че единственият изход бе да намеря мястото, където никой няма да смущава моята самота и отдалеченост. Тръгнах пеша. Излязох от хората, излязох от градовете, излязох от полетата, излязох от горите, излязох от планините, излязох от Земята и най-накрая излязох от Космоса. Вихрушката на стъпките ми се укроти пред една малка поляна, опасана от всякакъв вид дървета, а отвъд тях нямаше нищо. Извървах бавно пояса на дърветата, които се оказаха страховито грамадни и стигнах до края. Дърветата свършваха и оттам нататък, нагоре и надолу имаше въздух и само въздух. Наведох се през ръба, Земята бе като отрязана, приличаше на една безкрайна увиснала стена, но погледът ми не можа да стигне до дъното и затова не знам дали отдолу, имаше или нямаше слонове. Тръгнах по ръба и скоро разбрах, че земята беше кръгла и дължината на окръжността не бе повече от 3000 метра. Извървах обратно пояса от огромните дървета и се върнах на поляната, която също се оказа кръгла, не по-голяма от площта на циркова арена и приличаше на малка окръжност, начертана в центъра и за център на голяма окръжност. Беше обрасла с висока до кръста, гъста, но много мека трева, чийто допир повече приличаше на ласка, отколкото създаваше трудности при ходене. Точно в центъра на поляната имаше сграда и тръгнах нататък. Това беше една малка къща с един прозорец и една врата. Погледнах през прозореца, но не видях нищо, сякаш нямаше стъкло, но нещо подобно на него, през което не проглеждаш даже себе си, виждаш само, че има повърхност, която нито ти показва отвъдното, нито отразява някакво изображение. Отидох до вратата и натиснах бравата. Вътре ме посрещна вятърът. Облегнах се на вратата и потърсих да се хвана за нещо, за да не ме вдигне във въздуха. Но, въпреки усилията ми, сигурно щеше да го направи, ако изведнъж не беше спрял. Вятърът се завъртя още един-два пъти в затвореното пространство и се изправи срещу мен.

„Ти можеш да влезеш, но не пипай нищо“, каза вятърът.

„А ти какво правиш тук“, попитах аз.

„Пазя“, отвърна вятърът и въпреки, че нямаше откъде да излезе, излезе. Останах сам и сега видях нещо странно. Цялата малка къща отвътре беше само една стая, разхвърляна във вихрен безпорядък. Пружина за легло, за която бяха прципани скъсани чорапи, висеше от крушката на тавана. Всъщност само от шнура, понеже самата крушка съществуваше на парчета върху един сив чехъл, притаил се на изтърбушен в ъгъла стол. Друг чехъл нямаше, но имаше кофа с червена боя, разляла количеството си върху чаршафа и възглавницата, присъстващи до нея на пода. Това беше в единия ъгъл. А ето как бяха разположени вещите в другия. Там се намираще скелет на котка, ухапал пета от дамски чорапогачник, а до него, върху плакат, на който пишеше „БЯЛ КОН“, се суетеше петно от кафе и един парцал, канещ се, сякаш да го изчисти. По стените някога бяха накацали прилепи и както си бяха накацали, тъй бяха и умрели. В третия ъгъл присъстваше грамофон, от който бе останала счупена на три плоча и едно малко разпятие, но само десния гвоздей. Четвъртият ъгъл се състоеше от маса, покрита с бяла покривка, в центъра на която лежеше разтворена книга. Книгата беше много дебела и грамадоформатна, с дебели корици и груби, пожълтели листи. Приближих до масата и усетих възрастта на книгата, т.е., че книгата е много стара, по-стара от всичко, написана на някакви неразбираеми езици. Посегнах да отгърна листа, но ъгълът се раздробил в ръцете ми. Чух някой да шепне: „Не пипай“ и знаех, че беше вятърът. Цялата стая, без ъгъла с книгата, бе потънала в прах и паяжини, сякаш вятъра, който заварих вътре, беше не вятър, а паяк, плетящ ужасните си паяжини. Но ако паякът бе създал паяжините, то кой, напук на вятъра, ще е създал праха? За разлика от всичко друго, масата и книгата върху нея

стояха непокътнати и чисти, сякаш преди малко бяха наредени и пренесени от друг свят. Но друг свят нямаше. Тук имаше само дървета, поляна и една къща със своите разхвърляни и потънали в прах и паяжини вещи и една маса, върху чиято стара покривка лежеше старата книга. Имаше и един вятър, който не обясняваше нищо.

Чух шум, сякаш отдалече, но тук липсваха далечини и до ръба, отвъд дърветата, ме делиха минути пространство. Заслушах се в шума, който все повече и повече се усилваше, сякаш искаше да влезе в къщата. Отидох до прозореца, но както и преди, когато погледнах навън, нищо не се виждаше. Приблжих до вратата и отворих. Въздухът беше горещ. Погледнах в краката си и видях, че тревата е покосена чак до отсреща, където започваха дърветата. А те се накланяха насам, но не от вятъра, защото вятъра го нямаше. Накланяха се някак неестествено за дървета и всички, както бяха обградили поляната, се накланяха по посока на къщата. Тревата все повече се смаляваше, докато накрая съвсем изчезна, а под нея остана една мъртва пръст. И пръстта започна да подскача, но не на големи буци, а на много ситни пращинки, сякаш в повърхността се забиваха безброй куршуми и вдигаха пушилка. И дърветата тръгнаха насам. Отскубнаха корените си и прекрачиха, сякаш с крака. Корените се движеха като пипала и оставяха дълбоки стъпки зад себе си. Вървяха в редици, тъй както бяха и расли. Понякога някое дърво от първите редици се препъваше, задните минаваха през него и когато го настъпеха, тялото му се пръскаше и от процепите хвърчеше кръв. Дърветата приближаваха и все повече стесняваха обръча около къщата. Изведнъж спряха и застанаха на едно място, в същия ред както бяха и расли. Липсваха само онези, които се бяха препънали. Започнаха да забиват корените си в земята. Потъваха на мястото, където преди растеше тревата. Спряха да се движат и накланят и скоро заприличаха само на дървета, сякаш нищо не се беше случило. Тревата бавно започна да расте: първо заприлича на покосена, а по късно израсна, колкото си беше, висока и сякаш милваща. Стана прохладно и всичко утихна. Върнах се в къщата, вътре заварих вятъра, седнал спокойно на ръба на масата. Приблжих и го погледнах в очите. Това беше вятърът и ако въобще имаше намерение да приказва, не можеше да ме излъже. Вятърът посочи книгата и се усмихна топло, сигурно защото беше от топлите и въпреки че нямаше откъде да излезе, излезе. Приблжих до масата и погледнах в книгата. Той беше разгърнал на първата страница. Прочетох следното:

Дърветата ще вървят насам
и ще оставят все по-малко земя
пред и след себе си,
но по пътя за насам ще се препъвват,
едно по едно всичките
и когато накрая достигнат
до къщата, от тях няма
да е останало никое.
Земята ще е толкова голяма
и такава по форма,
колкото е голяма
и каквато е формата
на къщата. Отвъд къщата
ще има въздух и само въздух.
Като излезеш на прага,

напред, нагоре и надолу
ще има въздух и само въздух.
Остани тук, където единствено
ще бъдеш спасен...

Спрях да чета – засега това ми беше достатъчно.

[Към Начало](#)

ПРЕДПОЛАГАЕМИ РАЗМИШЛЕНИЯ, НАСТРОЕНИЯ И ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА ЕДИН ПРЕДПОЛАГАЕМ ТВОРЕЦ ОТ КРАЯ ХХ ВЕК. БЪЛГАРИЯ. БАЛКАНИТЕ. ЕВРОПА.

Летял бивол и кацнал на едни цигли.
Биволът литнал, циглите останали.
Ебати бивола, ебати циглите.

Песен

Открай време имам усещането, че скоро ще умра. Но смъртта не ме притеснява, не защото я заслужавам, а просто защото е едно от всички неща, които се случват. Или, както е казал поетът: „Ти не съществуваш смърт, ти жалък ритуал на моето познание”. Но понеже след смъртта си няма да присъствам видимо, редно е да се погрижа за някои и други неща, от които зависи по нататъшното ми невидимо присъствие. Писанията си неверявам на близки, защото не обичам близките неща. Поверявам ги на едно мило момиче, на което нямам доверие, но затова пък е красиво. Така че, ако за в бъдеще някой се интересува от тях и от нея, да се обърне към М.. На всички останали обещавам среща

Това е. Освен тези две неща друго нямам. Пък и да имам, то си е мое.

Досещам се за обвинението, че нагласата ми към смъртта не е оригинална, но аз съм се досетил за това преди вас. Вярно е, че много хора си задават въпроса за смъртта. Но много хора си задават какви ли не въпроси. Аз не съм просто един от тия с въпросите и трябва да ми ги позволите, първо, защото имам право на тях, второ, защото не можете да ми забраните и трето, защото не ме интересува, дали ще ми разрешите. Нещо повече: нищо не е в състояние да промени смъртта. Тя е постоянна величина за постоянни величини.

Толкова за смъртта, сега за себе си – мразя да говоря за другите.

Поданството ми не е важно.
Гражданството ми не е важно.
Адреса ми не е важен.
Телефонът не е важен.
Семейството не е важно.
Външността не е важна.
Характерът не е важен.
Вкусът не е важен.
Хобито не е важно.
Либидото не е важно.

Важното е, че пиша. И пиша добре. Поне по-добре от всички други. Някои ще ме обвинят за тези думи, но аз наистина мисля така. А какво другите мислят, не ме интересува. Изкуството не търпи мнения. То самото е мнение за себе си. Предимството му пред всичко останало е, че е изкуство.

Обикновено се прибирам сам по някоя тъмна улица, по която другите отдавна са се прибрали. Няма да описвам улицата, а само това, че прилича на тунел и е тъмна. Вървя и очаквам да се случи нещо. Все нещо трябва да се случи. Но нищо не се случва. А веднъж ето какво се случи. Вървя и очаквам да се случи нещо. Все нещо трябва да се случи. Отначало дочух тихи стъпки, след това по-силно и по-силно. Идваха срещу мен. Виждам силуета на жена. Жената беше сама и стъпките бяха сами. Ах тези мъже – сама жена в тъмното. Макар да й прилича. Следваше да се разминем. „Добра вечер” – казвам. Тя не отговаря и наистина се разминахме. Стори ми се неестествено и спирам. Обръщам се и извиквам по-силно: „Добра вечер”! „Мисля, че не се познаваме”, казва жената.

На това викам аз да очакваш да се случи нещо, а пък нищо да не се случи.

Следващият път, когато пак нищо не се случи, май беше със същата тази жена. Бях сам над някакъв град, който се намиреше под някаква кръчма. Защо ли кръчмите ги строят все под градовете? Под кръчмата се побираха много... А пространството, между кръчмата и хората, се запълваше от мъже, жени, маси и столове,

пълни в празни бутилки,
скъсани любовни бележки,
повърнати вътрешности,
спукани презервативи,
малко кръв,
кичури отскубната коса,
кожени колани,
дамски превръзки с белези от зъби,
повиснали за шии примки,
смачкани и несмачкани цигарени и нецигарени пакети,
цигари и не цигари, и всичко друго. Най-отдолу беше пода, на който хората, кръчмата, града и всичко друго мислеха, че са стъпили. А това беше ПОД. Та както казах, бях над някакъв град, който се намиреше над някаква кръчма и жената разправяше колко била щастлива, че мечтата ѝ да работи като секретарка на АБВГД, е осъществена и заплащането надхвърлило очакванията ѝ. Надхвърлила очакванията и цената на млякото, но тя вярвала в министрите, от които очаквала ново заплащане, което, от своя страна, да надхвърли очакванията. Накрая тя надхвърля и моите очаквания и казвам, че тези неща не ме интересуват. Искане да почерпя още едно. Поръчвам за нея едно, за мен две. Мъжът ѝ не можел вече, а тя била млада, още ѝ се искало. Много добре би било да намери някой любовник, за предпочитане млад и за предпочитане писател. Обичала да чете поезия, обичала да чете и други неща. Аз съм ѝ приличал на писател. Искане да тръгна, но оставам докато се напие, иначе рискувам да тръгне и тя.

На това викам аз, да очакваш да се случи нещо, а пък нищо да не се случи.

След около една година пак я срещам в един мой текст. Още със завършването не бях доволен от него и както обикновено, в такива случаи на безсилие, го оставих да отлежи известно време. И когато сега случайно попадна в ръцете ми, я срещам, седнала на един стол по средата на стаята и текста. Китките ѝ – вързани зад стола, а краката – за краката на стола. На очите има бяла превръзка. Аз седя до леглото, срещу нея. Искане да се чукаме,

нали, говорех аз. Добре, но преди това ти трябва да бъдеш силна разбираш ли трябва да се почувстваш силна по-силна от мене Толкова силна че да ме принудиш да те развържа Сега ще те ударя по едната страна Боли ли Трябва да станеш толкова силна че да не боли Сега ще ударя другата Не викай Помисли Точно така Помисли Ти си вързана вързана здраво трябва да осъзнаеш това да го да го осъзнаеш дотолкова че да няма значение какво от това че си вързана твоята свобода не е в ръцете ти не е и в краката ти трябва да разбереш в какво се състои свободата ти помисли освободи се и ще се чукаме много не само сега но преди това се освободи помисли ти си вързана аз не съм щетеудрямщетережа каквооттова помисликаквооттова тисивързанакаквооттова азнесъмкаквооттова щетебиякаквооттовадокогащетебияпомислидоридаумрештуккаквооттовапомислиакоумреш вързана помисли преди да умреш помисли В момента съм по-силен защото не съм вързан но направи така че да стана по-слаб именно защото не съм вързан. Помисли Сега ще порежа лявото рамо Не викай Иисусе Няма смисъл ти не вярваш в нищо кучко Развързах я и седнах на леглото. Тя запали цигара. Ръката ѝ трепереше или не трепереше. Ако аз бях вързания, щях да кажа това, което съм казвал винаги:

ПАДАНЕ

летиш

летиш

летиш

- Хубаво е, каза тя.
- Не е хубаво, защото...
- Но въпреки това съм свободна.
- Не си.
- Искам да се чукаме!
- Какво друго ни остава?

Това наричам аз, да очакваш да се случи нещо, а пък нищо да не се случи.

Преди да умра, на вратата се позвъни. Отворих и той влезе. Беше най-добрият ми приятел, но влезе. Много неща сме делили с него. И себе си понякога. Той често изчезваше. Изчезваше за седмица, две, че и месец. Никой не знаеше къде е, а само аз знаех, че ще се върне. Веднъж се върна на звънеца ми дванайсет часа през нощта или точно когато спях. Хайде! Къде? Говореше за някакви двеста километра, след които, според проучванията му, се намирили кръчми, по-хубави от местните. Не бях подготвен за път. И две курви, додаде той, които са навити да пътуват и хиляда. Това ме подготвя. Слизаме и в колата ме посрещат двете курви, за които навсякъде е разпространено характерното за тези животни название – кучета. И в мен остава предположението, че той им казва „курви“, сигурно защото са от женската разновидност на кучетата. Но това е само мое предположение.

На задната седалка седяха две огромни, женски колита, които отиваха на двеста километра от себе си, с него, който им викаше „курви“. Най-малко четири пъти спирахме, за да купим по двајсетина кебапчета за двете на задната седалка. Вземете милички, радваше се той, докато не изядете всичко, няма да тръгнем! Много си мил с нас, отговаряха те, от което не се разбираше, дали им е за пръв път. Вече по светло стигнахме до заветните кръчми и кучетата веднага си избраха една, аз и той само я бяхме чували. По-елегантните сервитьори се обърнаха първом към кучетата, които си поръчаха някакви сложни питиета, после удостоиха и нас с по една водка.

- „Земният свят ми изглеждаше като дела на измъчен от страдания бог“, Ницше, казва едно от кучетата.

- Добре звучи Ницше в муцуната на едно куче, казва той.

- „Добродетел за тях е това, което прави скромен и питомен човека. Така те превръщат вълка в куче и самият човек в най-доброто домашно животно на човека. А когато живееш при тях, аз живееш над тях. Заради това те ме намразиха.

- Човекът е нещо, което трябва да бъде превъзмогнато.“ Отново той, промърмори същото куче.

Стана интересно и дори тъжно.

- Радвам се, казвам, че във ваше лице мога да намеря събеседници по въпросите на изкуството. В разговорите с хората на такива теми обикновено мълча, понеже те не съществуват. Това е празнина в моята цялост, която винаги търси запълване, но уви, не намира. Сигурно пълнежа не съществува между хората.

- Той не съществува и между кучетата, казва другото куче, този пълнеж, който аз наричам осъществена цел, въобще не съществува отсам чертата на живота.

Дълго говорих с кучетата на разбираем за мен език, а през това време, той говореше с някаква вдовица на техния си разбираем език. Накрая от любов към водката бе принуден да продаде кучетата на вдовицата. Бе доволен от себе си, аз бях доволен от кучетата.

След това несъществено отклонение, да се върна на момента, когато преди да умра, на вратата се позвъни. Отворих и той влезе. Беше най-добрият ми приятел, но влезе. Пиеше точно по четиринадесет кафета на ден и осмото кафе винаги пиеше в къщи. Направих осем кафета и седнах до него. По стените висят покривките, които толкова много обичам. Има нови покривки, има и стари покривки. Някои са толкова зацапани от мазни петна и птичи изпражнения, от обърнати пепелници и разлети кафета, че висят на стоманените си гвоздеи като антични реликви, обявени на търг. Прозорецът! Големият прозорец е винаги в траур. Той мрази пердетата толкова, колкото мрази и мен. По-точно той мрази едно единствено перде, това, което със сянката на дантелената си повърхност ме скриваше от него, преди да го откача (прозорец без перде) и преди да застеля с него масата, където то остана завинаги. И завинаги странно, смешно бяло, толкова бяло, точно толкова бяло, че като на никое друго бяло да му приличат осем кафета.

Но преди да умра, на вратата се позвъни. Отворих и той влезе. Беше най-добрият ми приятел, но влезе. Пиеше точно четиринадесет кафета на ден и осмото кафе винаги пиеше в къщи. Направих осем кафета и седнах до него.

- Не мислиш ли, че това, което ни свързва, са общите интереси, каза той? Тоест, каза това, което винаги казваше, когато пиеше осмото си кафе.

- Разбира се, че единствено това ни свързва, отговорих аз.

- В скоро време ще има война, каза той. Тоест, каза това, което винаги казваше, когато пиеше осмото си кафе.

- Разбира се, че единствено това ни свързва, отговорих аз.

- Чувствам се добре, каза той. Тоест, каза това, което винаги казваше, когато пиеше осмото си кафе.

- Разбира се, че единствено това ни свързва, отговорих аз.

След като преди да умра, на вратата се позвъни. След като отворих и той влезе. След като беше най-добрият ми приятел, но влезе. След като изпи осмото си кафе. След като каза каквото имаше да каже и след като си отиде, аз умрях. А след това на вратата се позвъни.

В този текст разсъждавам само върху онова, което интересува единствено мен. Оставам в съзнанието ви като МИГ. И съм доволен от това. Мигът не съществува в друго време, освен сега. А всичко, което не става сега, не е важно. Мигът е единственото, в което вярвам и така категорично сричам понятието „вяра“. Всяка мисъл и всяко действие са мигновена проява на съзнанието, с което мигът отрича тотално вечността,

защото всичко край морето е море,
то идва, за да си отиде,
отива си, за да се върне пак.

В разговора с кучетата споменавам за онази празнина в мен, породена от невъзможността да общувам с някого за изкуството. Но няма изкуството е дотам безсилно, че не е в състояние да запълни тази празнина от общуването ми със самото него? Не, тук вече възниква огромният въпрос, чийто отговор би запълнил празнината.

Изкуство и само изкуство имаме ние, за да не бъдем убити от истината. – Фридрих Ницше.

Но всичко това го казвам аз, не го казваш ти. – Франц Кафка.

В този свят творението е единствената възможност да поддържаме своя разсъдък и да бележим неговите лутания. – Албер Камю.

Морето те обичаше, но ти,
ти повече обичаше морето.

Иван Пейчев

Изкуството, това съм аз. – Росен Борисов.

[Към Начало](#)

ВЕРОЯТНА ИСТОРИЯ

1

Преди се възмущаваше от много неща.

2

Той погледна дъжда. Нямаше желание да разбере, точно в колко часа вали дъжд.

3

Не знаеше, че след малко ще отиде да се обръсне. Но след малко отиде.

Не се видя в огледалото. Не се насапуниса. Не взе самобръсначката, останала от дядо му. Не се поряза.

4

Облече риза и панталони. От пирона до вратата избра единственото яке, което притежаваше. Не го беше махнал от главата си, защото с него използваше пирона за закачалка. При обувките разликата бе, че вместо пирон, за закачалка използваша бравата на вратата. Завързани една за друга с вързанките, те притежаваха самочувствието на своята миризма и височина от земята, с което отблъскваха нашествието на буболечките.

Със съвършен вид на човек, без нито една буболечка в обувките и при това гладко избръснат, той изломоти „довиждане“, на каквото бе останало от тапетите в коридора с място за, но без крушка. И като се сети, че е забравил ключа под леглото, отвори и затвори вратата, която откриваше пътя към стълбището – без всякакъв парапет – към отдавна липсващото стъкло на вратата на един от входовете на блока.

5

Той не погледна дъжда. Беше изминало доста време от него.

Не знаеше, че отива на спирката. Както не знаеше, че се оказа на спирката, точно четвърт или три часа, след като бе тръгнал натам, защото всеки път разстоянието се оказваше едно и също и преминаването му – различно.

Той остана на спирката. Не знаеше, че няма работа и започна да плюе в канавката, от другата страна на тротоара. Не знаеше, че всяка плюнка целеше една омачкана и със сигурност празна цигарена кутия. След няколко часа също така не знаеше, че бездънното кошче за смет, от лявата му страна, чувствително подхранва мъглата, близо и далеч около ноздрите, с остатъци от чревно човешка (и други закуски) миризма.

Когато тръгна към театъра, не знаеше, че бе спрял да плюе целенасочено по измачканата и със сигурност празна цигарена кутия.

6

Той не погледна дъжда. Не погледна дъжда пред себе си, нито зад себе си. Той просто не погледна.

Не погледна точно така, както не знаеше, че отива в театъра по най-голямата улица. Не знаеше също, че влезе в театъра без да влиза.

Божичко, той не знаеше, че стои в една от таванските стаи на театъра, както не знаеше, че някога, преди да престане да се възмушава от много неща, тази стая се наричаше канцелария.

7

Врата. Под. Таван – крушка. Стена. Стена. Стена. Стена – врата. Бюро – телефон; чекмедже – химикал. Стол. Шкаф – рафтове.

8

Той не погледна дъжда, така, както не знаеше, че излиза от театъра.

Не знаеше, че върви по най-голямата улица. И след пътя до един от входовете на някой блок, не знаеше, че е изморен.

9

Той не погледна дъжда.

След всичко, което не знаеше и след като се сети, че е забравил ключа под леглото, отвори и затвори вратата, която му откриваше пътя към нещо, дето отдавна не знаеше. Най-последно използва с якето си гвоздеа за закачалка. Изломоти „здравей“, на каквото бе останало от тапетите в коридора с място за, но без крушка. И много изморен, без нито една буболечка в обувките, той влезе в някаква стая.

10

Врата. Под – лъжица, чиния, ключ, Кант, Лесинг, Фройд, Юнг, Шопенхауер, Адлер, Фром, Ницше, Ференци, Киркегор... водка, място за дрехи. Таван – крушка. Стена. Стена – прозорец. Стена. Стена – врата. Легло – одеяло.

11

Той седна на леглото. Взе водката и отпи само една голяма и тежка глътка. Остави шишето на „мястото“. Събу обувките и след като завърза вързанките им една за друга, излезе в коридора и ги закачи за бравата на вратата, за да плашат нашествието на буболечките. На връщане в стаята постепенно се освободи от тежестта на панталона и ризата, като ги постави на единственото свободно и отредено за тях място – пода.

Легна. Припомни, докъде бе стигнал с наизустяването на Юнг. Наизусти набързо още няколко пасажа и остави книгите.

12

От всички легла той тръгна към всички сънища – толкова много, колкото много сънища съществуваха в този град.

13

Сънят бе единственото пространство, време, състояние и предмет, където той знаеше, че съществува една огромна, огромна и огромна лъжа, толкова огромна, колкото огромна е била преди това истината.

В съня виждаше дъжда. Имаше желание да разбере, точно в колко часа вали дъжд. И веднага сверяваше часовника на разума.

В съня не виждаше дъжда. Имаше желание да разбере, точно в колко часа не вали дъжд. И си помисляше: божичко, колко малко време е останало!

Той отдавна бе разбрал, че сънят е последното пространство, време, състояние и предмет, който е една огромна, огромна и огромна лъжа, толкова огромна, колкото огромна е била преди това истината.

[Към Начало](#)

ИСТОРИЯ НА ВЕРОЯТНОСТИТЕ

Той се огледа наоколо и бавно отвори очи. Започна да си задава въпроси, но се умори и бързо премина към отговорите, но и те го умориха. Заинтересува се за вестника и се сети, че от два дни с него си бършеше задника. Не му се ходеше, но отиде в тоалетната, седна и зачете едно от парчетата на вестника. Излезе и се насочи към кухнята. Нямаше никой. Слънцето пречеше на очите и дръпна пердетата. Извади от хлебницата бутилка водка, седна до масата и започна да пие, но свърши да пие, защото на дъното бе останала само една глътка. Пусна студената вода, а потече топла. Пусна топлата вода – и оттам потече топла. Взе телефонния указател, запали, откъм филтъра, една цигара, запуши и зачете. Имаше навика да чете телефонния указател от началото до края, просто ей така, заради цифрите. Те се нижеха пред очите му, но за разлика от останалите, той не се стремеше да ги запомни. Иначе, защо щяха да са нужни телефонни указатели! Затвори го, взе чиния и кибрит и го запали. От огъня на указателя запали, този път правилно, нова цигара и се съблече гол. Премести масата под прозореца и се качи на нея, за да го виждат хората. Постоя така един час, докато му омръзна, после отряза крушката от тавана и я хвърли през прозореца, но някой долу я хвана и тя не можа да се счупи. Отиде в кухнята и си изми ръцете, върна се в стаята и започна да разлепя тапетите. Смъкна ги всичките и ги накъса за тоалетна хартия. С флумастер започна да рисува малки кръстчета по голите стени. Кръстосваше от тавана надолу, като ги редеше в стройни редици и колони. Когато се мръкна и когато му омръзна, беше запълнил около един квадратен метър от едната стена. Облече се и отиде в един свой приятел, музикант. Завари го да мирише саксията, за която се знаеше, че подхранвала музата му. Но явно този път, както никога, музата не се беше вселила в цветето, защото музикантът я вдигна, каза, че скоро ще се върне, изкачи се на покрива, откъдето пусна музата с главата надолу. Върна се и седна зад пианото, но нищо не се получи.

Здравей! Хайде да отидем някъде, каза музикантът.

Порка ми се, каза той.

Излязоха и този път тръгнаха по тротоара. Хората ги блъскаха и те блъскаха хората, без нито едните, нито другите да забелязват вече това. Стигнаха до едно много високо и масивно здание и спряха под него. Музикантът извади от пазвата си брадва и откърти една тухла от основите му, прибра брадвата отново в пазвата и продължиха. Когато стигнаха до бара, изкарал масите си на тротоара, той остави куфара на земята, отвори го и извади отвътре сгъваема масичка и две сгъваеми столчета. Разпъна ги на тротоара, до другите маси и седнаха. Почнаха да пият, но той подаде на музиканта няколко машинописни страници, като каза, че това бил последния му текст. Музиканта зачете:

ПЪРВО:

Полагам усилия да изглеждам обичащ. Винаги се чудя защо? Може би, за да опровергая твърдението, че имам нужда от любов? А може би, след всяко обичане, за да се завърна в безтегловното състояние на актьор, неуспяващ да превъплъти ролята, както и самия себе си. На всяка репетиция този непонятен режисьор ми обяснява ролята, с което си създава илюзията за превъзходство. Ако знае само колко е смешен в нагласените си пози! Той не може да предположи, че ролята живее в мен повече, отколкото във всеки друг, именно защото е роля. Чувствам я като гвоздей, задълбал надълбоко в петата ми. Стъпвам, ходя все върху този гвоздей в петата, имам комплекси от неговото присъствие, а никой не вижда, че обречено куцам. Репетициите се нижат и продължават вечно, а режисьора безспорно разбира от роли, няма съмнение, но от гвоздеи не разбира.

На представленията се търпя прилично. Идва моментът да извадя гвоздея от петата си. Това е един много дълъг и дебел гвоздей. Облизвам внимателно всичките му кръгли стени от кръвта, за да си остане един истински голям, ръждив гвоздей. Въртя го в ръцете си, размахвам го наляво и надясно и накрая го поднасям близо до публиката. А тя общо мълчи и се чуди, защо ли ѝ го завирам в носовете, ушите, над главите? Чуди се общата публика, защо е дошла да гледа представление на някакъв гвоздей? Имам желание да отида и събера около триста големи и ръбести камъка (смятам, че толкова публика има в залата), да ги струпам пред себе си на сцената и да почна да мятам по всяка черна глава долу по един ръбест камък. Но натиквам отново гвоздея на мястото му в петата и разбирам, че съм направил голяма поразия. През цялото време от калъфа в петата ми е текла кръв. Сякаш доста е изтекла, защото цялата стена е почервеняла, та е прокапало чак долу при публиката. Но нищо, чистачката ще тегли един мокър парцал на всичко.

ВТОРО:

Полагам усилия да изглеждам смешен. Това е някакво състояние на духа, което се проявява само в определени насилени ситуации. Тогава осъзнавам, че съм относително измерение на стремежа към свобода. Терзанията ми са свързани с постоянството на духовните отклонения. Трудно е да постигна всичко наведнъж.

ТРЕТО:

Полагам усилия да изглеждам мрачен. В такова състояние винаги имам усещането за бягство. От какво обаче? Не знам от какво (пък и няма значение), но със сигурност към смъртта. Метафизическото бягство ми помага да проникна отвъд. Успявам да отстраня и зачеркна всеки предмет и така да достигна до невероятни нагласи за жертвеност, а понякога и да убивам. Може би, просто сменям посоките.

ЧЕТВЪРТО:

Полагам усилия да изглеждам посредствен. Страшно усещане, което надживява. В такъв момент обикновено се усмихвам. На обречеността. Дори и това е смешно като мен самия.

ПЕТО:

Полагам усилия да изглеждам мразещ. Особено ме успокоява, действа като наркотик. Сякаш се намирам в болница, където съм влязъл по собствено желание, за да изследват едно, според науката, ново състояние, поместващо се в моя дух и което, според мен, е един най-обикновен ръждясал гвоздей, задълбал в петата ми, а докторите се блещат и не знам защо не могат да схванат нищо, нито от състоянието на духа, нито от бръцолевенията ми. Но аз

отдавна вече не обръщам внимание, както на присъствието, така и на непосилното им желание да докажат, че не става въпрос за някакъв ръждив гвоздей. Лежа със злорадство в бялото легло с пълното съзнание за моята тайна и с тяхното безсилие да я разгадаят. А това безсловно предизвиква, от моя страна, омраза и ми е приятно да съм сигурен, че те усещат и знаят за нейното съществуване. Болните легла покрай мен също не ми правят впечатление. Те вярват в докторите и това ми е смешно. Друго е да бяха вярвали в болестта си. Болните легла са разхвърляни в някакъв безпорядък, но мислят, че са подредени симетрично в редици, както във всяка болница. Обаче този ред съществува единствено в тяхното съзнание, защото не знаят, че подредбата е само една илюзия, създадена и поддържана от докторите. Сред тези разхвърляни вещи и доктори аз се чувствам напълно подреден, но винаги извън тях и това ми доставя удоволствие.

ШЕСТО:

Полагам усилия да изглеждам естествен.

СЕДМО:

Полагам усилия.

ОСМО:

Няма смисъл.

ДЕВЕТО:

Девето

Това е саксията, изкрещя музикантът и припна към пианото. А той тръгна към най-близката книжарница, да купи телефонен указател, след което се запъти към издателството и пристигна, точно в уречения от вчера час.

[Към Начало](#)

БИОГРАФИИ

Ти (когато пуюкът връхлетя да кълве очите ти, но не улучи, започна да заекваш, а пуюкът го заклаха. Когато големите, дето крадяха прашки, те провесиха над стария, пресъхнал кладенец, за да те изплашат, ти им повярва, едва щом за малко не те изпуснаха. Когато поголемите ти казваха, че черните топчета по поляната, дето ги ядеше, са бонбони, знаеше, че това са изпражненията на овцете. Когато ти казваха, да стоиш мирно до стълба, за да те замерят с камъни, знаеше, че няма да улучат. Когато, за да провериш какво ще стане, залепи ръката на сестра си за горещата печка и тя изкрещя, а на ръката ѝ остана огромно лъскаво петно, тя беше и остана твоя сестра. Когато с чукалка за месо надупчи новия гардероб, въпреки, че след това те биха, той си остана надупчен и никой не го нарече по друг начин, освен гардероб. Когато те бяха оставили сам до среднощ, да плачеш за тяхното закъснение, от страх, че си сам, че ще останеш без тях, те се върнаха.) бе.

Ти (обвиняват те, че след като се събудиш, пиеш едно кафе и с това изчерпваш всичко останало. Че след като се събудиш, пиеш едно кафе и с това изчерпваш всичко останало. Че след като се събудиш, пиеш едно кафе и с това изчерпваш всичко останало. Да предположим, че след като се събудиш, пиеш едно кафе. Че след като се събудиш, пиеш едно кафе, един сандвич. Че след като се събудиш, пиеш едно кафе, един сандвич, пускаш музика. Че след като се събудиш, пиеш едно кафе, един сандвич, пускаш музика, отиваш някъде. Че след като се събудиш, пиеш едно кафе, един сандвич, пускаш музика, отиваш някъде, връщаш се. Че след като се събудиш, пиеш едно кафе, един сандвич, пускаш музика, отиваш някъде, връщаш се, пускаш музика, един сандвич. Че след като се събудиш, пиеш едно кафе, един сандвич, пускаш музика, отиваш някъде, връщаш се, пускаш музика, един сандвич, пиеш едно кафе. Че след като се събудиш, пиеш едно кафе, един сандвич, пускаш музика, отиваш някъде, връщаш се, пускаш музика, един сандвич, пиеш едно кафе, лягаш, за да след като се събудиш. След като се събудиш, пиеш едно кафе и с това си спестяваш всичко останало.) си.

Ти (до тебе, някаква квадратна, тротоарна плочка крачи намръщена към амбалажните пунктове, със “Сърца за изтръгване” под мишница. Каза си, че квадратната плочка пак и отмина. Вървеше спокойно, нарочно бавно и отстъпчиво по улицата, по която дърветата плавно и безшумно се плъзгаха по релсите, спираха тук-там, да съберат пътниците и потегляха. А ето едно познато. Днес в настроение ли си, попита дървото? Една квадратна, тротоарна плочка носеше да предава в амбалажните пунктове “Сърца за изтръгване”, отговори ти. Легни да мина, каза дървото, преди три дни някой е отрязал парче от линията, обещаха да назначат за лягане, ама ето, няма. Ти легна да мине дървото, което сега се оказва малко по-тежичко от друг път. Поизтупа се и продължи, за да стигнеш все някога до работното си място, тоест, до табелата, която, в твое отсъствие, заравяш в земята, и която гласи:

“ Собственикът на шията, на която вися,
обещава да запознае всички, дето се
интересуват, какво е видял собственикът на
шийата, на която вися. Най-малкото
съмнение за достоверност, собственикът на
шийата, на която вися, заплаща с главата си.”

Здравей.

Здравей, отговори ти, една квадратна, тротоарна плочка носеше да предава в амбалажните пунктове “Сърца за изтръгване”.) ще.

[Към Начало](#)

СТЕЧЕНИЕ НА ОБСТОЯТЕЛСТВАТА

Тази история или не се е случвала, или е пълна измислица. Не я четете и не ѝ вярвайте, защото не може да ви помогне с нищо по житейските пътеки. Тя е само моя и завинаги ще си остане такава – спомен и бъдеще, на които не вярвам. За вас е рожба на един болен разум, а за мен – не на разума, а на самата болест.

Често ме спхождаше физиономия, която се главеше за мой приятел. Трябва да кажа, че нещата не стояха точно така, но присъствието ѝ не беше неприятно. Освен това той се главеше и за писател. С писателите не съм много наясно, затова се въздържам от оценки. Но истина е, че не го познавах, тоест, не можех да го разбера, може би, защото наистина е бил писател. Всичко, което мога да кажа за него, се изчерпва с това, че беше сам, самотен, съвършен егоист и съмнително приказлив за подобни хора. Единственото му удоволствие беше, ако не греша, да чета писанията му, а най-експлоатираната фраза, цитирам по памет: “Когато умра, да издадеш всичко, което съм написал”. Вече разбирате, защо след толкова изминали и бъдещи години, се заех с тази история.

А сега ще трябва да ви предоставя единствения текст, който е създал.

ГНЕЗДОТО

Бяха съвременни и, поради това, щастливо семейство. Някой беше виновен, за да не могат да имат деца. Но те решиха въпроса с едно копеле, което изнамериха не знам откъде и не знам защо. Живееха добре в една маза, на най-високата сграда в града. В тази маза хлебарките бяха със сигурност повече от членовете на семейството. Копелето им приготвяше всяка вечер шикозни ястия, за да се превърнат занаят в най-милоценното събитие в живота му.

След десет години щастливо подобно съжителство жената забременя, че дори и роди мъжка рожба. Сякаш бяха щастливи.

- Много се радвам, че успяхме – казваше често жената.
- Винаги съм бил сигурен в това – отговаряше мъжът.
- Трябва да му се отблагодарим с нещо – казваше често жената.
- Винаги съм бил сигурен в това – отговаряше мъжът.

Хлебарките покрай тях се размножаваха по-бързо от хората. Копелето, всяка вечер, им поднасяше в единия ъгъл шикозни ястия, а жената, като ги гледаше как се скупчат на моабет, възкликваше: “Миличките ми животинки”.

Някъде две години, след придобиване на отрочето, животът, сякаш течеше по същия начин. Двете голи тела, по които шареха хлебарките, лежаха отпуснати и задоволени в леглото. Жената се понадигна и седна, а мъжът почти заспиваше. Тогава жената видя далечината...

-Измислих нещо – каза тя.

Бързо стана и извади двегодишния си син от легена до вратата, където бе отредено да прекара съществуването си, увит с парцала, с който вече не забърсваха пода.

Навън нощта беше тиха и светла, толкова тиха и светла, че даже не се чувстваше, че в града няма хора. Това, което го имаше, бе само една голяма птица, неизвестна на природолюбителите и запълваща вечерите с градене на огромното си гнездо, а дните – с рушене на огромното си гнездо.

Жената прегърна голото дете и седна на леглото. Погали го нежно по главичката, а то сякаш разбираше, че много му се радва. Хлебарките бяха забързали по своите криволичещи хлебарски пътища. Една се отклони, сякаш от посоката на хлебарските лутания и бавно, и признателно се приближи по чаршафа към жената. Тя протегна дланта си и хлебарката доволно пропъзля по топлината ѝ. Жената я вдигна и поднесе към детето. Хвана я с два

пръста и я натика в лявото му ухо. “Хайде” – прошепна жената! Хлебарката бавно потъна в тъмнината на малкото ухо и повече не се видя никаква. Мъжът беше отворил очи.

Един месец, след като този ритуал влезе в сила, жената извика копелето да дойде в стаята, където то идваше, само при такива случаи и за да храни хлебарките.

Навън живееше все същата нощ, а на върха на нощта – все същата птица, която градеше огромното си гнездо.

-Ние скоро ще умрем, - каза жената – затова искам, когато се случи това, да се грижиш добре за малкия. Ако желаеш да бъде щастлив, ще трябва всяка вечер да пускаш по една хлебарка в ушите му.

-Единственото, което искам, е той да бъде щастлив – отговори копелето.

Както бяха предвидили, те скоро умряха, но умряха щастливи, защото знаеха, че оставят малкия си син в добри ръце, които щяха да спазват ритуала и любовта докрай. Копелето наистина се грижеше за малкия – всяка вечер хранеше хлебарките, натикваше по една от тях в ушите му и вече спеше вътре, а не отвън, пред вратата.

Животът, сякаш течеше по същия начин и навън живееше, все оная, същата нощ.

След моменти на припадъци и налудничавост, детето умря на 33 години. В една клиника, специализирана за умрели от хлебарки в мозъка, отвориха черепа на детето (което умря на 33 години), за да преброят хлебарките. Установиха, както и очакваха, че мозъкът е изяден, но за тяхно голямо съжаление и изненада, намериха вътре само една огромна, лъскава хлебарка, която заемаше цялото пространство в черепната кутия. Компютрите предположиха, че това е първата хлебарка, проникнала от ушната кухина при мозъка на детето, преди 31 години и която е оживяла благодарение на това, че след привършването на мозъка, се е оказала най-силна в самоизяждането.

1113 – 1912...

Този, който се главеше за мой приятел, умря три месеца, след като беше създал писанията си. Медицината, спомням си, за разлика от мен, се оказа много изненадана от неочакваната му смърт. След дълги лутания по мъртвото тяло, най-накрая установиха причината за смъртта – изяден мозък, а на негово място – една огромна, лъскава хлебарка. Компютрите се опитаха да докажат, че това е колкото немислимо, толкова и невъзможно, но нищо не излезе.

В деня, след моята смърт, вестниците писаха: “Днес медицината е регистрирала смъртен случай, причинен от хлебарка, проникнала през ухото в черепната кутия при мозъка. Това е първият досега регистриран случай на подобна смърт, при такова стечение на обстоятелствата.”

[Към Начало](#)

РОЗИТЕ

във всички стадии на съществуване

ЧАСТ I

БЕШЕ

Голямата къща в големия град няма прозорци. Към пладне един бял мъж, седнал в огромен фотьойл и кабинета си, мисли, че се намира в къщата. Навън студен вятър осуетява лятото.

Часовникът на бюрото бавно оповести пристигане. Зад вестника и мислите таткото разбра, че дъщерята, както винаги, си прави бърбор. Целувка по темето, стегнат задник, дълги крака и грамвидни гърди се цопнаха в скута му.

Навън бушува вятър като война, но все пак е лято. Часовникът отново оповестява – това сигурно са хлапетиите, играещи на президенти.

- Аха... И

- Много те обичам, Поли – тя така му викаше

- Знам, но защо – беше я кръстил с някакво име, но той така й викаше¹

- Твоята мечта, да имаш в къщи студентка. Вече си горд с това. Понякога спазваш договора, който подписахме

- ...?

- 3000, палто от. За лятото

през прозореца връхлетя гълъб, блъсна се в отсрещната стена и започна да лепи гнездо на полилея. На излитане прекатурна часовника и отнесе звука му към вятъра, който свиреше, сякаш бе лято

ПРЕДИ

Сякаш, преди отдавна, той я водеше

ЧАСТ II

След това предлагам.

Вечеря. След вечерята –

рози.

Срещи със забравени познати.

Сироп на крак за храносмилане

на вечерята и розите.

После – бар – съществуващ

преди само в обещанията.

¹ Тук авторът се чувства задължен, за тези, които се интересуват, да отбележи, че в текста я наричат Пери, въпреки, че това не се забелязва.

Много концентрат и много погледи.

Отново рози – два пъти

повече от преди.

След това – голямо закъснение,

за което ще съжаляваш.

После – такси, чакащо,

откакто сме пристигнали с него.

(О, преди това – рози с клонки от улици.)

Весел шофьор, в унисон

с настроението на клиентите.

После – градината на новия ни дом.

Много градини. Всякакви градини. Отворени градини.

С ниски, много ниски

дървета – зрителна измама,

следствие от висотата на къщата.

Чакай – рози.

Пак рози – с клонки от улици и облицовани

в нови чаршафи от неизвестна материя.

За да няма

край – пак рози.

Всякакви рози – от първия до третия стадий на съществуване.

Или накратко: предлагам ти

улици, миришещи

на конска изтърбушена кожа.

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ЧАСТ I

за ръчичка по най-широката и най-набъчкана с отминувачи улица и сякаш пак беше в отпуск?
Слънцето падаш като камъни по теметата и разтопяваше сладоледите в детските ръчички

ПЕТНАДЕСЕТ ГОДИНИ

с ръчичка в татковата, тя съвсем основателно пожела сладолед, от който смучеше цялата улица,

- Татенце, искам сладолед – тогава така му викаше

- Ще купи, ще купи, татко ще купи, пиленце – тогава така й викаше

а после... После тя изсмука сладоледа и се прибраха. Мама вече се беше върнала и той, за кой ли път, се убеди, че тя нежно разпределяше свежестта си на две равни части. Тогава обичаше жена си, дори когато тя си беше в къщи, дори и нощем я обичаше. Така бе и онази вечер и той й го каза

- Любов моя, днес нашето пиленце мечтаеше сладолед, а аз те обичам

на сутринта, когато лятото и гълъбите се втурнаха през прозореца без стъкла, той се събуди. Малката бе сгушила ококорени очички, между него и жена му. Той видя лятото, а тя надигна главичка и

- Искам сладолед

БАЛАДА ЗА ЕДИН РИТУАЛ

Беше около шест сутринта и леко се развиделяваше. Всички се набутаха в микробуса, върху скрибуцащите дървени пейки и тръгнаха към близкия град, към домовете си, към изстиналите легла. Той също се качи с тях и сега не разбираше, какво става. Вътре беше тъмно. Взираше се в лицата им, но тъмнината хвърляше сянка и погледът му не можеше да ги достигне. Защо всички мълчат, мислеше той, вече пътуваха десетина минути, а никой не проговори, даже и кашлица не наруши глухото боботене на колелата. Мълчанието приличаше на ритуал, изглеждащ неестествен, в очертанието на утрото. Продължаваше да се взира в лицата и само когато отзад фаровете на настигаща ги кола процеждаха светлина през замърсения прозорец на задната врата, долавяше очертанията на образите – полулица, изплашени от нещо. Мислеше си, че спят, но очите им стояха отворени. Гледаха вторачено и въпреки, че усещаха погледа му, не се отместваха. Разбра, че се чувстват самотни и не ги интересува нищо. Дори не мислеха, просто мълчаха. Нямахте отчаяние, а само някаква апатия, която беше навсякъде и винаги. Тишината създаваше напрежение и той знаеше, че го чувстват. Драсна кибрит, запали цигара и сякаш се сепнаха, но последвалата тъмнина отново възстанови равновесието им. Вече навлизаха в гада и уличната светлина се просмукваше вътре на петна, а те си оставаха същите, като восъчни фигури, вцепенени от ритуала на мълчанието.

Той слезе от микробуса и помисли, че трябва да забрави всичко, но тишината го напрягаше и надигаше някаква злоба, не към тях, а към целия този шибан свят.

Влезе в кафенето и седна на масата в ъгъла. Нямахте други клиенти. Чистачката чистеше пода с мръсен парцал и това му се стори подходяща метафора за обзелото го настроение. Поръча си само кафе и запали цигара. През дима видя, че навън вече е светло. Спомни си за един текст, който разказваше за някаква жена, влязла да изчака тръгването на влака в близкото кафене. Когато сервитьорът застанал пред нея, си поръчала едно кафе и сто лева на заем. Сервитьорът се учудил и попитал отново за желанието ѝ. Погледнал я смутено. А тя казала, че иска да пие кафе, но няма пари да си го плати и да си купи билет за влака.

Чувствах същото като тази жена, поръчах кафе, но за стоте лева си премълчах. Исках да се обадя на Бакалов, попитах за телефон и го направих.

След малко Бакалов влезе в кафенето, седна на свободния стол и си поръча джин. И за мен поръча джин. Отпих и ми стана по-добре. Бакалов държеше чашата високо в ръка и често отпиваше от джина. Поръча още един. Пак често пиеше и мълчеше. Беше навел глава, косата му падаше от двете страни на лицето и го скриваше от погледа ми. Извади от джоба някаква кесия, бръкна вътре и извади една шепа орехови черупки. Отпиваше от джина и започна да яде от черупките. Чатъркаха между зъбите, но бях свикнал с това. Обичаше да яде черупки от орехи, а понякога предлагаше и на другите.

Разказах за пътуването към града, за онези хора и за онова мълчание. Той слушаше с наведена глава и си поръча още един джин.

- Сигурно вече са се прибрали по домовете, влезнали са тихо на пръсти и, без дори да светнат, са съблекли мръсните дрехи и са легнали, сякаш нищо не се е случило. – Каза Бакалов и си поръча още един джин.

Между зъбите му беше попаднала по-мека черупка и той я изплю.

- И утре ще направят същото - казах.

- От край до край - отговори той.

Взех няколко черупки и ги мушнах в устата си. В кафенето вече имаше клиенти и исках да тръгваме. Бакалов беше леко пийнал.

- Хайде в къщи - каза той – трябва да е останал джин и ми се слуша Бийтълс.

Живееше под наем в една таванска стая, но винаги когато го питаха къде живее, отговаряше, на края на града. Бакалов сложи на масата отворена бутилка джин, пусна Бийтълс и извади една шепя черупки. В ъгъла имаше чувал, пълен до горе с черупки от орехи и винаги, като съм идвал, той си седеше там, в ъгъла. Бакалов казваше, че е за черни дни и допълваше, че всички дни са такива. Седяхме един срещу друг, отпихахме от джина, чатъркахме черупки, слушахме Бийтълс и мълчахме. И си помислих, че мълчанието прилича на ритуал, който спазваме, без да осъзнаваме това.

[Към Начало](#)

ОЧИЛАТА

1

Имаше някакъв празник, но не това беше причината да решим и да тръгнем. Животът премиваше по един и същ начин и така ни харесваше. Сами го бяхме направили такъв. Дни, очертани от отиване към и връщане от университета, вечери, подгизнали от долнопробна ракия, кисели краставички, секс с когото и да е, много рок енд рол и четене на онази литература, която никои друг не чете. Студентите са затворено общество, съзнателно изолирало се, демонстриращо различност, извисеност и вглъбеност. Такива бяхме и ние, няколко човека, считащи се за избраници, непризнаващи никого и горди в самотата си. Това създава усещане за свобода и необикновена съсредоточеност. Свързваха ни алкохолът, литературата, рок енд рол-ът и самотата.

Натоварили всички достойнства в себе си, се запътихме да празнуваме, с един от онези влакове, които никога не спираха в този град. Но се качихме в движение, можехме да го правим, можехме всичко да правим. Купето беше задимено и, в стопления от телата ни въздух, в кръг обикаляше щастието. И всичко щеше да е добре, ако го нямаше този присъщ ни песимизъм, който, в края на краищата, разваляше нещата. Погледнах през прозореца и погледът ми се зацапа от дъжда, един такъв ситен, многоброен и бърз. Лепеше грозните си пръсти по стъклото и след ударите, от собствената скорост, се превръщаше в пушилка. Не можеше да дойде, писъкът му спираше в прозореца, но имах чувството, че след малко стъклото ще изчезне и ще се окажа абсолютно беззащитен, мокър и край. По гърба ми преминаваха тръпки, достраша ме, обърнах се и запалих цигара. В купето стана още по запушено.

Чувах пищенето на дъжда и добре, че беше този влак, който, в поривистата си скорост напред, сякаш се мъчеше да избяга от гадната есен, а отнасяше и нас в посоката на безвремието.

Бакалов поиска цигара. Подадох му и в купето стана още по запушено. Пристигнахме надвечер. Влакът тук спираше и нямаше нужда да скачаме в движение. Но при нужда щяхме да го направим. Стана ми малко тъжно, но дъждът напомни, че има и по тъжни неща. Хижата беше десетина километра от града и трябваше някак да се придвижим.

- Шибан дъжд - каза някой!

- Има ли автобус до там, - попита едно от момичетата, което имаше много пъпки и като вървеше, дрънчаха, а сега се усмихна и една по една започнаха да се пукат.

- Какъв автобус? Имаме си джин, нали затова го взехме, а не да се возим на автобуси. – На Бакалов не му правеше впечатление дъжда, а всички си падахме по джина и тръгнахме. Излязохме от града и дъждът, сякаш се усили. Вървахме бавно, най-напред Бакалов и дрънчащите пъпки, след тях - аз и момичето, което наричах относително мое; отзад – другите две. Шосето беше тясно, равно и с много завои. Криволичеше в разрушената от есента гора и приличаше на огромен гущер, лъщящ от дъжда, а някъде далеко напред бе главата му, с изцъкдени жълти очи и кървав език. Имах чувството, че сме тръгнали именно към главата и това ме държеше в напрежение. Гората, от двете страни, стоеше настръхнала и черна, мразеше тази есен, стаяваше някакъв вик на отчаяние и срам. Дърветата сякаш се бяха навели към земята, а присмехулните листа злобееха от голите клони, създавайки усещането, че всеки момент разрушаваща агресия може да връхлети върху нас.

- Виж гората. – Момичето, което наричах относително мое, стискаше здраво ръката ми.

Виждам - казах и поисках някакси да я приютя, да се погрижа за нейния страх, а тя – за моя. Беше малко момиче, с чип нос, на който стояха големи, архаични очила. Без очилата

изглеждаше дори красива. Обичах да я гледам като спи, тогава очилата ги нямаше, лицето ѝ ставаше светло, ръката ми сама тръгваше да погали и си мислех, че я обичам .

- Далечно ли е хижата? – Попита тя.

- Далечно? Какво значи далечно?

Не ѝ отговорих, защото говореше с гората. Не се учудих, често ѝ се случваше. Казваше, че обича гората, че може с дни да си говори с шума ѝ, но изпитва страх, когато е сама. И сега я беше страх. Гората беше надвиснала над нас и приличаше на убиец. Но мисля, че не от гората трябваше да се страхуваме.

- Далечно ли е хижата? – Попита тя, но този път попита нас.

Кво ти пука – Каза Бакалов. Беше една от любимите му фрази и я употребяваше, когато трябва и когато не трябва.

Тя не го харесваше. Дразнеше я непринуденото му общуване, лекотата, с която понякога обиждаше хората. Но отношението ѝ изглеждаше естествено, като се има предвид, че искаше, а не можеше да бъде такава. Тиха и неразговорчива, обичаше да слуша и само понякога казваше нещо, но добре премерено. С мълчанието, закърняло в комплекс и с очилата, които мразеше, приличаше на подплашено животинче. Беше свита в себе си, създаваше впечатление за надменност и това дистанцираше околните. Всичко съществуваше навътре в нея и се проявяваше само в разговорите за литература и когато пишеше. Тогава комплексите се раздвижваха и създаваха енергията на писането. Катарзис, след който оставаше гола.

Бакалов усещаше нейната неприязън, но той бързо проникваше навътре, беше разбрал различието и разгадал комплексите в поведението ѝ. Отминаваше с присъщата си небрежност: „кво ти пука“ и винаги заставаше, там горе, в мъдростта на недостъпната добродетел. Имаше дълга под раменете, права, черна коса, тъмно лице, главата му се тикосваше в често замятане надясно. Винаги бледо синееше от дънченост и колената му се подаваха от дупките на крачолите. Притежаваше одухотвореното излъчване на самопознанието, а очите му композираха аристократична интелигентност. И винаги съм мислел, че така изглежда Спасителят. И тази мисъл, натрапчиво постоянна, предизвикваше в мен чувство за грях. Присъщото му състояние на обреченост, създаваше у околните усещане за вина. И, може би, именно съзнанието за грях и вина ни свързваше и правеше еднакви. Понякога изпаднаше в депресия, ставаше язвителен, избягваше контактите, мълчеше. Усещах черното в главата му, отегчението, злобата, която застрашително набъбваше и знаех, че само джинът оправя нещата. Пиехме и мълчахме. Случайно погледите се срещаха и той се усмихваше с разбиране, че знам всичко. В главата ми проникваше, по невидими пътища, същото настроение, сякаш той ми влияеше, сякаш беше заразно. Тялото и мисълта се изпълваха с напрежение и нервност. След известно време всичко изведнъж свършваше. След някое напиване по този начин, Бакалов ставаше сутрин и беше съвсем друг, започваше с „да живее рок енд рол-ът“, затананикваше някоя мелодия и отново беше добър, весел и нетактичен. Само аз знаех какъв е, може би защото си приличахме. Но другите не успяваха да разберат трудните за разбиране неща. Бяха заети със себе си и го определяха като човек, с когото е опасно да се общува. И наистина беше опасно. Той не им прощаваше невежеството и естественото състояние на малки хора, хвърляше в очите им цинизмите на сложното си остроумие и ги връщаше в малките дупки на ежедневието. Дразнеше ги погледът му отгоре, каращ ги да се чувстват още по-малки в картината на вечното. Обичан и мразен, беше се превърнал в кумир за едни, които тайно търсеха близостта му и в прокажен за други, заобикалящи го със злобно навеждане. А той вървеше между всички, с непоколебимото презрение на древен мъдрец.

Когато стигнахме хижата, от нас не беше останало почти нищо, само някакви мокри тела, които не знаеха къде са и не знаеха кои са. Всички мълчахме, дори и Бакалов, и от това още по-малко знаехме каквото и да е. Съблякохме се и налягахме по леглата. Под одеялото усещах топлината на тялото ѝ. Относителното момиче се гушеше надълбоко и чувствах близостта ни абсолютно задължителна и успокояващо необходима. Беше свалила очилата и не можех да заспя. Отново стана красива. Започнах да се стоплям. Тогава усетих морето. То се чуваше, беше близо. Започна да мирише. Отвътре се надигна някакво щастие. Спомних си. Забравено чувство на спокойствие и отмора завладя сетивата ми и помислих, че съм свободен. Имах особено отношение към морето. Често съм искал да го изкажа, но винаги, преди да го направя, се явява някаква невъзможност, спираща ме в състояние на недоизказаност, мисълта загубва доверие в себе си и страхът от неуспеха слага край. Заставал съм на брега вечер, когато няма никой по плажа и съм стоял часове, вгледан и заслушан като хипнотизиран, с премесено чувство на страх и респект. Безкрайното отказваше да се подчинява на стремящото да проумее съзнание. В шума и далечината подсъзнателно усещах някаква сила, чийто измерения не са тук и сега, а която е над всичко, подлежащо на обяснение. В един момент осъзнавах красотата и могъществото на необозримото, смисълът на вечното и мъдростта на свръхматерията. Тази позитивна енергия на морето изпълваше гърдите ми с настроение за свобода, сила и щастие. Мисълта ми излизаше непоколебима извън реалните неща и чертаеше надлогически конструкции на изявата си. Но имаше моменти, в които се чувствах смазан от някаква черна стихия, идваща отвъд чертата на познанието. Застрашително настъпваше агресията на необяснимото море и съзнанието се сепваше от констатацията, че е безсилно да обясни, замръзваше пред съпротивляващата се материя. Завладяваше ме несигурност, страх и желание за бягство. Имах чувството, че всеки момент нещо много голямо и непонятно ще връхлети върху вцепененото ми тяло и малко преди то да ме убие, наедриялото напрежение ще извърши това.

С объркано съзнание лежах до момичето, което наричах относително мое и усещах морето. Почувствах се добре, отпуснах се и споменът за морето бавно ме е приспал.

Като се събудих, главата ме болеше, но бях стоплен и абсолютно сух. Бакалов, усилил музиката, лежеше на съседното легло и надигаше бутилка джин.

- Да отидем до морето.

- Още е светло, - отговори той и подаде бутилката, сякаш беше море. Отпих три големи глътки. Станах, облякох сухи дрехи и излязох. Отвън срещнах само вятъра, морето не се чуваше и това ми се стори достатъчна причина да мразя този вятър. Тръгнах по стълбите надолу, те бяха широки, а напред не можех да видя къде свършват. От двете страни – пак същата гора, която създаваше онова отвратително настроение. Но най-лошото беше вятърът, защото морето не се чуваше...

- Чакай!

Обърнах се. Беше Бакалов и една бутилка джин. Така не приличаше на спасител, но беше Бакалов. Като приближи, разбрах, че е леко пиян.

- Не си ли спал - попитах?

- Кво ти пука.

- Дай да пия!

Почувствах, че приближаваме. Стъпалата продължаваха да се вият надолу и все повече миришеше на море и джин.

Видях го. Голямо. Усетих тежест в гърлото и забавих крачките. Бакалов вървеше до мен и една бутилка джин също вървеше до мен. И той го беше видял, но тя – не знам. Взех бутилката. Бакалов продължаваше да върви до мен, а една бутилка джин вървеше до него. Погледна ме.

- Малко съм пиан - в очите му никнеше страх.

- Да живее рок енд рол-ът, защото ние живеем чрез него - казах, но видях страха.

Доближихме съвсем. Над морето беше сиво. Седнахме на мокрия пясък, на два метра от водата. Подавахме си джина, който свършваше и скоро трябваше да пием от морето.

А то не изчака и влезе вътре. Малко се уплаших от вълните, но го пуснах. Водата се завъртя, бавно се успокои и притихна. Изпълни пространството вътре в мен и стана то.

Почувствах абсолютно всичко и още толкова.

Станахме и занесохме морето при другите.

3

Започна да се стъмва. Навън света си съществуваше, какъвто и преди и какъвто щеше да бъде. Но сякаш играеше някаква хитра, опасна и неразбираема игра. Имах чувството, че участваше в мащабен заговор срещу нас и в скоро време ще въвлече всички ни в опасната си интрига, могъща сила ще ни отнесе към големите му устни, ожаднели за болните ни тела и кръв. И, залисани в играта, няма да разберем принципа на нашето изчезване, ще усетим само страх, но безсилието ще се окаже несполучливо и вече няма да ни има.

Навън светът играеше на опасности, а ние седяхме около масата, забравили за това. Бяхме разсипали морето в пластмасови чаши, отпивахме и мислехме, че е достатъчно, за да се спасим. Имах желание постоянно да целувам момичето, което наричах относително мое и го правех, напук на всички заговори. Не усещах солта по езика й, защото моя беше по-солен, но знаех, че е побелял и изтръпнал до безчувственост. Това бе от морето в чашите и значи така трябваше да бъде. И така искахме.

- Морето винаги ме предизвиква към самоубийство, - каза Бакалов.

И добре, че го каза, иначе аз щях да го направя. И си помислих, че самоубийството му би било възможно само тук, при морето, може би защото му приличаше. Достраша ме и го погледнах – изглеждаше като човек, готов да го направи, но той винаги изглеждаше така.

Допихме морето и сипахме джин.

Намирахме се тук, на това място, за където тръгнахме и където искахме да бъдем. Слушахме рок енд рол, можехме да се любим с когото и да е, приказвахме за литература и се чувствахме сами. Беше ни приятно, напук на всички други и на този свят, който имаше намерение да ни въвлече в играта си, но за който забравяхме. Морето беше близо и това ни се струваше достатъчно.

- Кажи й да свали очилата - кимна Бакалов!

- Обърнах се към нея и помислих, че езикът й е още бял и грапав. Тя се усмихна и ги остави на масата.

- Много си хубава така - каза Бакалов - що не ги зарежеш тези шибани очила? Дай ги! Бакалов протегна ръка и аз му ги подадох.

- Край! Повече нямаш очила. Все едно, че никога не си имала. Ще ги хвърля в морето, така със сигурност никога няма да имаш очила и ще останеш хубава.

- Престани! Дай очилата - каза относителното момиче!

- По-добре да не виждаш, но да си хубава. Пък и няма нищо за гледане. – Бакалов наново се беше напил. – Аз ще те прикрепям на пешеходните пътеки и ще отстранявам пречещите предмети.

Тя се намръщи, но изглеждаше хубава и аз също нямах намерение да ѝ връщаме очилата...

- Да ходим при морето - казах и знаех, че именно сега е моментът да отидем, в един часа посреднощ, когато морето е напълно само, за да срещнем самотите си. И тръгнахме. Може би не трябваше да ходим, но тръгнахме.

Когато излязохме, стъпалата не се виждаха или бяха почернели. Знаех, че са някъде под мен, извиват в гората и бавно водят долу, до морето. Не ги виждах, сякаш ги нямаше, но вървах, което означаваше друго. Относителното момиче стискаше ръката ми в джоба на якето. Беше хубава и леко залиташе в тъмното. И нея не виждах, но знаех, че е без очила.

- Страх ме е - каза тя.

- От какво?

- От морето.

Страхът имаше основание, но ние вървахме надолу, по тъмните стъпала. Не трябваше да ходим. А тръгнахме.

Доближихме и вълните се чуваха по-ясно. Нито тъмнината, нито заплашителната гора и нито опропастяващия ни вятър, нито дори зловещият заговор на целия свят, можеха вече да заглушат морето. То беше сякаш най-действителното от всички действителни неща. По-действително и от нас, които вървахме към него, без да подозираме нищо.

Стъпих върху пясъка и усетих агресията на вълните. Бяха големи, със сигурност по-високи от нас. Чувствах как, под стъпките ми, пясъкът се движи на талози като жив и земята, сякаш, вибрираше. Вълните се издигаха високо нагоре и с трясък и злоба разбиваха ронещия се пясък. Нищо не се чуваше – само морето, което изпълваше всичко. Останалият свят се беше скрил някъде, оглушал от голямата, черна вода. Имаше само море. И ние бяхме там, застанали покорно-близо до вълните и си задавахме въпроси за страха.

Бакалов нещо крещеше. Другите се смееха. А относителното момиче държеше ръката ми. Започнах да се събличам. Тялото ми беше студено. Бакалов тръгна гол към вълните. И друг път сме го правили, дори и в по-студено време и се надявах, че нищо няма да се случи. В агресията на водата имаше рок енд рол и си помислих, че Бакалов, затова отива натам. Беше влязъл до колене, вълните се издигаха над него, обливаха го и го блъскаха назад. Той залиташе, понякога падаше и се изгубваше от погледа, след малко пак се изправяше и бавно пристъпяше напред. Доближих до него. Вълните удряха много силно, едва се удържах на крака. Тялото ми трепереше от студа, но вътре се чувствах добре, беше ми леко и се усетих силен и способен на всичко. Настигнах Бакалов и го хванах отзад, през кръста, надигнах го и го съборих във водата. Морето ни подхвана и започна да ни търкаля по дъното. Не чувствах вече тялото си. Изправих се, Бакалов се смееше, изкрещя нещо и се хвърли върху мен. Събори ме и вълните наново ни завъртяха. Челото ми удари в дъното, в устата ми влезе вода. Оставих морето да ме подмята и преобръща, поемах въздух и отново се отпусах във водата. Беше приятно морето да си играе с мен, чувствах се част от голямата му, черна игра. Бакалов излизаше. На брега сякаш нямаше никой. Вече навън разбрах, че момичетата наистина ги няма.

Попитах Бакалов, къде са, но той не ми отговори.

Не се чуваше нищо. Морето беснееше и приличаше на рок енд рол. Седнахме, голи, на пясъка, близо един до друг и телата ни трепереха. Отдясно, в тъмното, долових силуети. Момичетата се приближиха, но бяха две. Онова, което наричах относително мое, го нямаше. А беше без очила. Сигурно е тръгнала към хижата, но без очила.

- Тя влезе вътре, - казаха двете момичета. Бяха уплашени.

- Къде? – Попитах и погледнах с недоверие морето. То изпсува и сякаш стана по-черно.

- Влезе след вас. В един момент я изгубихме. Викахме, но и вас бяхме изгубили. Едната от тях се разплака, но морето не ѝ обърна внимание.

Тръгнах към него.

- Мамка му - извика Бакалов и скочи срещу вълните!

Стояхме дълго вътре, но открай докрай беше само голямото, страшно море, което накрая развали всичко.

Излязохме. Бакалов вдигна якето си от разбития пясък и извади очилата. Засили се срещу морето и точно преди вълните да го ударят, ги хвърли с всичка сила навътре.

- Добре поне, че е без очила - каза Бакалов и седна до мен, срещу вълните.

Тогава я видяхме да излиза от водата. Приближи се, беше гола и без очила. Докоснах я и се оказа истинска.

Искахме да осуетим това море. Но не успяхме.

[Към Начало](#)

(УМЕСТНО) НЕДОРАЗУМЕНИЕ

ДЕКРЕТ

до низшите и непросветените

Настоящият декрет има за цел да предпази културата и изкуствата от посегателството, на всички онези, които си нямат и понятие, що е култура и изкуство, от онези, чийто дух, интелект и познания са заровени в калта на собственото невежество, от онези, чиито грандомански стремежи не биха осъществили нищо друго, освен да зачеркнат с черен кръст листите на позналия дух, като мислят, че така са създали кръста, на който ще окачат Христос.

На всички тези се забранява да четат каквито и да е текстове (книги, вестници, списания, брошури, плакати, бюлетини, справочници, указатели и т.н.). На всички тези се забранява да участват в разговори, свързани по какъвто и да е начин с културата и изкуствата. На всички тези се забранява да мислят по въпросите на културата и изкуствата. На всички тези се забранява да гледат и слушат телевизионни и радио предавания, осветени или свързани с културата и изкуствата. На всички тези се забранява да посещават театри, кина, оперни салони, книжарници, културни домове, редакции, творчески съюзи и т.н.. На всички тези се забранява да осъществяват брак с личности, които имат нещо общо с културата и изкуствата. На всички тези се забранява да живеят на по-малко от 1000 метра разстояние от личности, които имат нещо общо с културата и изкуствата. На децата им се забраняват същите неща.

ДАТА:¹
ГР.²

ПОДПИС: 1. Култура
2. Изкуства

¹ 528 г. пр.н.е., всички дати на всички месеци от 528 г.пр.н.е. до 1136 г.от н.е., също така всички дати на всички месеци от 1136 г. до 1891 г., а също така всички дати на всички месеци от 1891 г. до 1974 г., а също така всички дати на всички месеци от 1974 г. до края. – Б.а.

² Вавилон, Атина, Рим, Виена, Париж, Лондон, Прага, Копенхаген, Букурещ, Петербург, Варшава и много други, всички и т.н. – Б.а.

Това беше документът, прочетен от някакъв глас в изгасения телевизор. Това беше документът, прочетен и по изгасеното радио. Това беше документът, отпечатан на първите страници на всички вестници. Това беше документът, разпространен по почти всички пощенски кутии. Може би, това бяха всички документи. И който се стори странен най-малко на един човек. Той го държеше в ръката си и единственото, което не можеше да разбере от него е, защо му се струва странен. Прочете го още веднъж – за кой ли път! Странно. Пак имаше нещо странно. Започна го отново: ДЕКРЕТ до низшите и непросветените Настоящият декрет им... Стоп! И сега разбра, че странното се състоеше във факта, че и той е получил този документ. Остави листа, облегна се във фотьойла и се замисли. Притежаваше способността до мисли спокойно и бавно. В такива състояния си задаваш много въпроси и обикновено с това приключва всичко. Въпросите се събират и събират на купчина някъде вътре в главата и единственото нещо, което би могло да предотврати най-лошото, са отговорите. Но точно в този фатален момент, те обикновено липсват и тогава, вместо да се случи непоправимото, купчината от въпроси просто изчезва, стопява се или иначе казано – всичко е било напразно. И въпреки, че той притежаваше способността да мисли спокойно и бавно, с него се случи точно така. Тогава взе ръкописа с най-добрите си текстове, подготвени за печат и зачете:

Около себе си и за другите създавам една магия. Имам усещане за правдоподобност и наистина ме мислят за правдоподобен. По начина, по който назовавам нещата около себе си, естествено, подсъзнателно и неминуемо изграждам относително точна представа за предметите, която подавам отново на самите тях. По този начин подредбата им в моето съзнание...

И по-надолу:

Всичко е думи,
подредени
по някакъв начин.
Пример: “Виж колко е синьо небето”.
Насилвам глагола,
но само и много пръст,...
.....
.....
.....

Остави ръкописа и седна до машината – без да мисли написа следното:

Трябват ми силни думи,
за да изкажа
това, което не съществува
или поне
това, което съществува.

Какво е това, помисли си той? Какво е това, пак си помисли? Облегна се назад, което според някого значи, че това е, което трябва. А подобно заключение, в повечето случаи, освобождава от всякакви проблеми. А проблемът, от който сега бе освободен, се казва документ.

Ако трябва да опиша състоянието му, то от само себе си се разбира, че той беше ужасен. Какво от това, беше първият въпрос (а както разбрахме той беше и последен). Вторият въпрос беше: нима е истина? А третият въпрос се оказа значително по-дълъг и бих добавил, по-болезнен. С няколко думи, ето в какво се състоеше. За мен изкуството винаги е значело

нещо повече от самоутвърждаване, никога не съм искал да го имам, а точно напротив – то ме има. Постоянно съм изпитвал някакъв неясен страх от думите, но е съществувал до момента, в който съм ги овладявал и тогава съм знаел, че с тях плаша другите. Некадърниците винаги ги е било страх, че някой притежава думите по-добре и повече от тях и винаги са се мъчили да изолират тази личност, но за разлика от тях, знам, че това е невъзможно. Те живеят с постоянния панически страх от положението, че трябва да гонят нивото над себе си със съмнението, че някога ще го достигнат. Но всичко това няма нищо общо със стремленията на големия дух и именно този подход на стремлението доказва неговото безсилие. Просто не е този начина, ако начин въобще има. А сега всъщност излиза, че аз през цялото време съм бил един от тях, един от тези, които не притежават думите. А мислех, че съм постигнал нещо или поне, че съм в правилната посока за постигане. Нима наистина всичко е било напразно и през цялото това време, съм се залъгвал и писал глупости, които имат толкова несигурна почва под краката си, че в един момент да рухнат и да не остане нищо от тях? Това е болка. А сега тази болка е причинена от едно ужасно съмнение. Но всъщност, това съмнение е било винаги. То се е пораждало от всеки текст и с неумолимата си ръка е драскало и унищожавало чувства, късало и хвърляло напрежение от листи. Но, може би, сега е достигнало своята абсолютна величина, чийто връх е ужасът. С категоричната воля на познанието си, отхвърлях всякакви философски, естетически и стилови концепции, за да защитавам своите. Бях залутан в лабиринта на стари, нови и най-нови класификации за литературните субекти, за да постигна познание и чрез него да се оттласна от тях с нещо свое, изстрадано от воля и дух и да го оставя за познаване. Това е една мъчителна борба, чиято красота може да достигне единствено обреченият. А сега се оказва, че свръх волевият стремеж към познание и терзанията на един неуморим дух, са били напразни и смешни. Обвинен съм в незначителност и несъстоятелност. Обвинени са моите думи и това е по-несправедливо и болезнено от обвинението към самия мен. Имам само един изход – да разбера истината за моите думи.

Не мога да твърдя със сигурност, но приблизително в подобна хаотичност, съществувах в съзнанието му мислите, предизвикани от получения документ.

Когато позвъни на вратата, от съседния апартамент женски крясъци пробиваха панелите с поуките, че за витрината е задължително да остане здрава, поне един месец и че на едно момиче му е забранено да ляга с когото и да било. А когато влезе, миришеше, както вчера и той пи от някаква чаша пред себе си. Подаде му документа, а домакинът, сякаш не беше изненадан и това се обяснява с последвалия момент, в който домакинът извади от джоба си същия документ. Какво ще кажеш за това, попита домакинът, сякаш не го беше разбрал. Не знам, отговори той по същия начин. Домакинът отново не го разбра и този път попита нещо друго.

Там, за където беше време да тръгват, е една опушена стаичка, достатъчно просторна, за да побира, един път седмично, десетина млади литератори, но обикновено побираше по-малко. Този път бяха всичките – А, Б, В, Г, Д, Е, Ж, З, И, Й. Точно десет. И тази вечер, както всяка друга, стаята бе опушена с хаос от думи, подредени в що-годе сносни изречения, имащи претенции за мисли. Но тази вечер причината за хаоса бе фаталният документ. Изказваха се всевъзможни предположения. И. наблегна на вероятността за цензура върху свободата на словото (му), като подкрепи убийствената вероятност с мнението, че подобно нещо не трябва да се допуска, а още по-малко от тях и с извода, че е необходимо да се предприемат незабавни мерки. Но сякаш никой не слушаше. Г., без много изводи, беше възмутен, както от този документ, така и от всички подобни, именно защото подобни документи са пряка заплаха към него самия и той ще даде сметка за своето възмущение. Но

сякаш никой не слушаше. Д. се стараеше да успокои всички, като предполагаше, че това е някакво недоразумение или най-много, проучване на общественото мнение. Но сякаш никой не слушаше. Общо взето в този дух се изказваха и всички останали. Само той мълчеше и някъде вътре в себе си, а ще призна и навън, плюеше на всички тези предположения, създадени от претенции за дълбокомисленост и неумело прикриващи се под потока от думи. Извинете, мълчеше и А. или по-точно, мълчеше до момента, в който извади от чантата един лист и помоли за внимание, за да прочете последния си текст. Но сякаш никой не слушаше, а той, разбира се, зачете:

ДЕКРЕТ

до низшите и непросветените

Настоящия декрет има за цел да предпази
културата и изкуствата от...

Няма да продължавам, нататък го знаете. Ще допълня само, че всички се заслушаха.

[Към Начало](#)

ПЪТУВАНЕТО

1

Снегът притежава уникалното умение да скрива всичко и го прави не само съвсем спокойно, но и съвсем естествено. По същия начин, Ницше отрече привидната реалност с друга привидна реалност. Снегът измисля отново света така, както Ницше измисли в замяна един друг свят с уточнението, че не е по-малко действителен. В мига на пробуждането разбираш, че предметите вече ги няма или са останали само израстъци от тях, някакви загадки и силуети. На тяхно място израства снегът, наемкващ друга чувствителност, настроение, една абсолютно друга материя. Всичко е скрито, няма го и то по начин, по какъвто, в различна ситуация, не би могло да изчезне. Под една или друга форма предметите ги няма и на тяхно място е другата материя, която ги заменя изцяло. Единственото разочарование е, че знаеш за това. Но ако редуцираш познанието, очертаваш изцяло контурата на новата реалност. И Ницше изглежда правдоподобен, най-правдоподобният.

Съвсем леко пристягаш обувките. Облизваш пръс и замазваш петното кал от външната страна на подметката. Сякаш от навеждането в главата се върти нещо, но не знаеш какво. Може би някакво предчувствие, че нещо ще се случи. Не нещо определено, просто нагласа на духа за по-добро бъдеще. И искаш да изчезнеш. Знаеш, че е загуба на време, но какво всъщност е времето. Вдигаш ципа на якето, спомняш си топлината на стаята, прекрачваш и затваряш леко вратата, сякаш от страх шумът да не наруши спокойствието на мисълта. Излизаш и усещаш студа. Мисълта сякаш се отърсва от спокойствието и иска да излезе. Опитваш се да овладееш спокойствието, внушаваш си, че всичко е на ред и поглеждаш пред себе си. Белотата внася наслада и улегналост в духа и мисълта поляка се отпуска отново в рамките на спокойствието, и всичко става нормално. Под обувките се чува скрибуцане, светът напомня за себе си, този нов свят, който те предизвиква, утаява недоволството от апатията и зачерква миналото на малък човек. В съзнанието израстват строфи от И. Пейчев. Отдавна не си го чел и в гърлото се качва някаква тежест от тази констатация.

Длъжна си ти,
обезателно
длъжна си ти
с твоя глас,
обезателно тъмен,
да ми кажеш
къде да вървя.

или

О, тогава
ще ми простиш
годините
без нито намек
на море
и всяка улица
ще се завърне в
тишината си.

Това е Пейчев. И ти идва за извикаш, че това е Иван Пейчев, да им кажеш за красивата, непокорна коса, която все се мъчеше да обърне назад и как белите кичури съхраняват реликвата на един своенравен характер, смразяващо красив и величествен в застиналата поза на снимката. С убийствен писък да им потърсиш сметка, защо не са и чували за него, защо не знаят кой е Иван Пейчев, да ги обвиниш с неговите съкрушителни думи, с неговото море и с този сняг, който също е негов. Нищо, че няма да те разберат – да ги обвиниш от подножието на спокойната си душа и в идеята на абсолютното равновесие и тъга.

Но няма значение. Ти си сам, наоколо е пусто. И на другия край на света, сякаш също е пусто. Има само един сняг, а може би, това е достатъчно. Стъпваш върху него и той ти отговаря. Вървиш нагоре по улицата. По една тясна улица, извеждаща на друга тясна улица. Не си спомняш, защо излезе, защото и тогава не знаеше.

Но всичко това беше, преди да се качиш на Автобуса. Казваха, че всички трябва да се качат, че това пътуване най-накрая започва и ще бъде вечно, а може би, последното. И ти се качи в Автобуса, но не от интерес, а защото твърдяха, че всички трябва да се качат или защото бе все едно, какво ще направиш.

Автобусът се движеше много бавно, едва креташе. Пътят не създаваше никакви затруднения, беше широк и равен. Като го погледнеш в далечината, имаш чувството, че виждаш права линия, начертана с молив върху девствен лист хартия и ако листът не свършваше като граница на погледа, линията би продължила и отвъд. Единственото, което отрича безкрайността на Пътя, е твърдението, че в реалното пространство права линия не съществува. Но Пътят беше безкрайно прав и трябва да внушим метафизичност на съзнанието, за да поддържаме това твърдение като истина. Никой не знаеше, къде извежда Пътят, даже не се знае, дали има край или продължава и там, където все още не можем да достигнем и по-нататък. Освен това беше много широк, два или три пъти по-широк от представите ни. Приличаше на огледало, но не като метафора за гладка повърхност, а сякаш наистина бе от стъкло - при пипане, пръстите имат усещането за допир със стъклена повърхност. Навеждаш се над него, образът се отразява, подобно от огледало и всичко това би трябвало да е естествено, ако имаме намерение, да продължим нататък. Естествено, защото е един друг свят, в който тези неща са реалности. Един свят, паралелен на нашия и не чак толкова различен, присъстващ в съзнанието, изграден от него и въпреки че е измислен, съществуващ също толкова логично, колкото и светът, в който уж живеем. Този свят е позитивна антитеза на така наречения реален свят и го има като перспектива в съзнанието, напълно възможен и удовлетворяващ реализацията на определено мислене и материята като носител. Този Път, този Автобус, персонажите въобще, са логически естествени в своите феномени, защото са сътворени от едно естествено съзнание и защото, по принцип, всички неща са естествени, по силата на своето съществуване.

Автобусът се движеше бавно. И много бавно приличаше на стар, ръждясал гвоздей, от най-старите, извадени от някоя дъска, поочукан за ново ползване и, някъде по посоката на Пътя, ще се намери тази нова повърхност, в която бавното движение напред, според представите, ще забие остарелия гвоздей, но това не се знае. Не се знае дори, дали това въобще, е идеята на движението. Абсолютната величина на стареенето на Автобуса, си личеше не само по неадекватната скорост на предвижване, но и по самата отчайваща гледка на материята – стара идея за возило, много шум и много смях. Приличаше на онези казани, в които, едно време, старите ни баби варяха лютеница, а после ги окачваха на дървото, да се стича дъжд от тях на черни капки. Но вътре, разбира се, нямаше лютеница. В Автобуса, приличащ на описаното по-горе, имаше хора. Лош израз, но вместо лютеница, имаше хора. И то хора като

мен и теб, като нас, всички ние. И за тези хора, напук на нашите представи, беше естествено да са вътре, защото са тръгнали нанякъде, тоест, всеки закъдето беше тръгнал. С едно допълнение – те не знаеха, че никога няма да напуснат пространството на Автобуса.

Всъщност, започна да се мръква. Залезът се поряза на най-десния, несчупен прозорец и кръвта му се стече по вътрешната страна, по миглите на хората, по циповете на панталоните, проникна под ноктите, две деца направиха снежна топка от нея и се скараха на кого е. Остатъкът се плисна на Пътя и той, разбира се, стана хлъзгав, а Автобусът отби в дясно, сякаш за почивка.

Ти погледна навън от спрелия автобус и всички останали погледнаха след теб, сякаш това са чакали. Докъдето видят очите, се простираше равно поле, много равно, без дърво, храст или трева. Представляваше абсолютно равна далечина от пръст, загладена сякаш със шпакла, както се заглажда мазилка и създаваше усещането за скриваща под себе си живота, запечатала под гладката си повърхност, дори и спомена за природа. Може, преди много отдавна, да беше настъпило някакво бедствие, но никой не знаеше за това. Пътниците не бяха учудени, нито уплашени. Те погледнаха навън, както всеки друг път и видях това, което виждах винаги. Залезът стана на мехури по пътя, съсири се и почерня като нощта и своето изчезване. Шофьорът пусна фаровете, светлината се плъзна по огледалната повърхност на пътя, искаше да проникне през материята, но само се отрази и въздухът около нея стана по-светъл от обикновеното. Автобусът потегли отново бавно, без да увеличава скоростта си, без да бърза за никъде. Ти се облегна назад, в седалката, затвори очи, но твърдото друсане не обещаваше спане. Нямах никой и ти знаеше това. Бяхте останали само вие – всичките. Качихте се в този Автобус и тръгнахте. Всеки носеше в себе си своя живот, спомени, болки и едно неясно бъдеще, което всъщност, не бе важно.

2

Седях на най-задната седалка. Имаше много свободни места и не беше проблем да си избира място. До мен беше седнал мъж с брада, която носеше я от двајсетина години, поне на толкова приличаше брадата. Стоеше тихо и гледаше през задния прозорец. По лицето му преминаваше някаква тръпка, но не на раздражение, а на присъщо нервен човек. Носът беше остър, по-дълъг от обикновеното, но много съсухрен, като изсъхнал клон на дърво. Лицето му - слабо, разграфено от тъмни бръчки и по скулите падаше черна, спластена коса. Заприлича ми на Жан Валжан, но какво можеше да прави Жан Валжан в този Автобус. Но може да бъде и той. Опитах се да поведе разговор.

- Господине, казвам се Антосивон Меруса, приятно ми е.

- Кортур Со. – Не беше Жан Валжан. – От град М. съм и не се притеснявайте, че сте ме заговорили, на мен също не ми се мълчи, пък и това друсане ме отчайва. Вие откъде сте?

- От планината. Живеех сам, пишех книги, но всичко отиде по дяволите, нищо не остана. Имах само едно куче... Вие имахте ли куче?

- Не. А какво стана с кучето?

- Разболя се от влажния въздух на пещерата и останах сам. Погребах го далеко, при хората, поне сега да се чувства у дома си.

Говорихме за различни неща, за това, къде отиваме и така мина много време. Кортур работел в някаква лаборатория за изучаване мозъчната дейност на костенурките. Една сутрин тръгнал за работа, както обикновено си купил новия вестник, сгънал го под мишница и продължил. Лабораторията го посрещнала с присъщия хаос от различни апарати за анализа, шишенца и пакетчета, оставени навсякъде и миризмата на старо и кръв. Но той

отдавна беше спрял да обръща внимание на тези неща. Обичаше хаоса и вещите не го интересуваха, в она смисъл, в който са опропастили нас. Беше нервен и колегите му избягваха да общуват с него, правеха го, ако стане въпрос само за работа.

Мина през огромната зала на лабораторията и влезе в съседното помещение, където се намираще неговото бюро. Беше си извоювал тази самостоятелност, с години отдаване на научната дейност, което бе спечелило и уважението на колегите му. Но едва преди няколко месеца му осигуриха самостоятелна стая и по-добри условия за работа, тук не достигаше убийственият шум, който го разсейваше и изнервяше работата му.

Съблече якето, остави вестника в единия край на бюрото и седна. Пред него беше разтворена, от вчера, папка със ситно изписани страници. Цялото бюро беше отрупано с книги, някои от които разтворени, дебели справочници, с поставени между страниците листенца за отбелязване, малки бележки от по две-три изречения, празни листи. Всичко това му създаваше уют и задълбоченост при работата.

Той се зачете в отворената папка. Така мина дълго време, през което изражението на лицето му не се променяше. Само от време - навреме извърщаше глава наляво, към прозореца, замисляше се нещо и отново я навеждаше върху папката. Дясната ръка подпираше с показалец слепоочието. И извъня телефонът.

- Со, на телефона.
- Здравей, разбрахме се, да ти се обадя, когато стане време.
- Тръгваме ли?
- Да, след два часа.
- Вземам най-необходимото и идвам.

Затвори телефона и застана пред прозореца. Стоя дълго така, с ръце в джобовете. По лицето му не се разбираше нищо. В един момент рязко се обърна, затвори папката и, стискайки я пред гърдите си, с бързи стъпки се отправи към вратата. Посегна към бравата, но в последния момент се спря, обърна се бавно и огледа стаята - бюрото, книгите, всичко. Мисълта му бележеше силни позиции на напрежение. Онова напрежение на болката, което изпитваме само при сбогуване. Постоя така известно време, обърна се и излезе. Нямахе никой. Сградата беше празна. Предметите стояха така, сякаш само след малко, всички ще се върнат, но той знаеше, че това няма да се случи. Те бяха заминали и той осъзна, че последен напуска сградата и отиваше там, където бяха отишли всички. Помисли си, че тази папка не му е вече нужна и, в същия момент, я запрати настрана, без да погледне точно накъде и осъзна, че това не го интересува.

На предните седалки седеше русо, слабо момче с лаптоп в скута си. Пръстите бързо тананикаха по клавишите, а очите му не се отделяха от монитора. Защо ли му беше този лаптоп? В други случаи, да, но сега?

Преди много години, когато беше още малко момченце, нещо се бе случило. Момчето си играеше на килима с безброй плюшени играчки, разпилени навсякъде. В къщи беше само с баба си, родителите му работеха в съседния град и тя се грижеше за него, докато ги нямаше. Те се прибираха вечер и къщата оживяваше. Жената, тракайки с острите си токчета по дървения под, оставяше напазаруваните торби в кухнята и дълго, усмихната, целуваше малкото си момче. Мъжът събличаше елегантния костюм, обличаше домашния анцуг и уморено се изпъваше на дивана. Преди да вземе дистанционното, дълго и спокойно се взираше в сина си на килима, сякаш се мъчеше да отгатне, какво точно ще стане с него след години. Къщата се стопляше, в стените се блъскаха радостните възгласи на детето, жената се усмихваше, мъжът... също се усмихваше. И, така, детето растеше между техните усмивки.

Един ден извън телефонът – продължително, дразнещо и зверски. Бабата притича от кухнята, избърса ръцете си в престилката и, мърморейки гнусни неща за новите телефони, вдигна слушалката. Отсреща говореха, а тя стоеше и слушаше. После я питаха нещо, а тя стоеше и слушаше. Накрая затвори. Тя стоеше все така, със слушалка до ухото си, само лицето ѝ беше друго, тъмно и болно. Ръката ѝ бавно се спусна и, напипвайки, остави слушалката. Но очите стояха широко отворени, забити в прозореца, преминаха между дърветата, излязоха и от града и се насочиха нататък и все нататък, докато не стигнаха до нищото.

Момчето надигна глава от компютъра и, сякаш разбрало, докъде може да стигне болката на един поглед, попита: „Бабо, какво има?“. Тя не му отговори. Това му се стори неестествено и отново попита: Бабооо?

Този Бог, в който вярваме, или нещо друго, без значение какво, беше въздало справедливост или съдба и оставило това дете само, по силата на една нелепа катастрофа, бе го оставило да си задава хиляди неумолими въпроси за справедливост, щастие и бъдеще. И кой имаше или нямаше право на това? Защо? Как? Или?

И може би сега, седнало там, на предните седалки, то продължаваше да търси в малкия си лаптоп разумно доказателство за Божието съществуване. И бързаше, защото знаеше, че батерията на всезнаещата машинка скоро ще свърши.

Всички ние сме си задавали тези въпроси. Те са същност на релативното ни съзнание. Има ли Бог или няма? Ако няма, кой създаде материята? – науката мълчи по въпроса или твърденията ѝ са равнозначни на мълчание. Ако ли има, защо този, по презумпция добър Бог, прави такива нелепи грешки, че да наказва невинните си създания. Никой няма нищо против, да бъдат наказани съгрешилите, но защо деца и праведни хора? Не искам да се изживявам като адвокат на Бога, но всички тези въпроси имат своите отговори в Книгата. И който има очи и уши, може да си отговори. Съмняваме се в Божията справедливост, ако се отнеме живота на едно невинно дете, а забравяме, че Исус също е бил нечий син и съвсем не е жертван по силата на виновност. Но Бог не се оплаква от загубата на Сина си, а тъкмо напротив, жертва го, заради нашите деца. Но трябва познание и мъжество. Или трябва Бог. И е вярно, че теологията не е задължително да предизвика познание, но познанието винаги предизвиква теологичност.

3

Всички тези хора имаха своите съдби, минало, а може би и бъдеще, и заедно с тях се бяха качили на Автобуса, сякаш за да ги жертват. Разбрахме, че това пътуване е неотложно, че няма как да не се случи. И ето, пътуваме – бавно, но пътуваме. В нашия свят всяко начало означава, че има край – така е устроено съзнанието ни и сякаш това не може да бъде променено. Винаги съм смятал, че може. Че има безкрайни неща. Само това, че нашият живот е краен, не е доказателство за абсолютната липса на безкрайност. А просто означава, че ние сме неспособни да я достигнем, обясним и проумеем.

Материята предизвиква материя. До там стига капацитетът ѝ. Но притежаваме нещо, което не е материя – съзнание. И има доказателства, че то е способно да създаде друга реалност, пресичайки пространствата и прескачайки времето. Тази ни даденост е нашият талант и единствена възможност. Само трябва да приемем това за истина, а не да продължаваме да мислим, че е метафизично бръщолевене на някой побъркан. Защото не се знае кое е побъркано и кое – не.

В далечината се се показва оранжева линия. Границата на хоризонта, сякаш беше оцветена от някого в червено. И колкото по-приближавахме, ставаше по-ярко и по-ярко. Не излъчваше топлина, а само светеше. Но линията се уголемяваше, ставаше по-плътна и раздвижена. Както се движи мъгла. Червена, светеща мъгла.

Някой каза, че там светът свършвал и с това, може би, нашето пътуване. Но аз не мислех така и наистина навлязохме в червената светеща зона, и светът не свърши, нито се случи нещо с нас или с Автобуса. Просто Пътят изчезна и Автобусът увисна във въздуха. Изчезна всичко. Движението също. Веднага разбрахме, че са изчезнали и телата ни и това, което е останало, трябва да слезе от Автобуса и да продължи напред – отвъд червената светеща зона. С Автобуса не можехме да пътуваме нататък. Погребали телата си в него, слязохме и моментално се оказахме зад червената светеща зона.

Зад нас останаха всички неща – тук нямаше нищо. Абсолютно нищо.

И не се случваше нищо. Абсолютно нищо.

[Към Начало](#)

Вашата литературна Голгота

2015